

ПЕРЕЩІБ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Єдина платна робота, яка у мене сьогодні для вас є,— це протестні акції проти безробіття, проти погіршення життя, проти влади.

Іван САВЛЮК

— У нас пожежа! Можна додивитись футбол по вашому телевізору?

• Василь ФЛЬОРКО

«Ой чого ти зажурилась,
Калино червона?
Чого низько нахилились
Твої пишні грони?» —
«Ой тому я зажурилась,
Що мене повсюдно
Так поети прославляють,
Аж зробилось нудно,
Художники без угаву
Картини малюють,
Композитори піснями
Про мене хвилюють,
Калинові вишиванки
Носять милі кралі,
Моїм ім'ям називають
Різні фестивалі...
Через це от засмучена
Стою коло броду.
Адже знаю я характер
Любого народу:
Якщо взявся він активно
Когось вихваляти, —
Ото знай, що скоро буде
На нього плювати».

Петро СИВОЛАП.

м. Київ.

ЗАПИТАННЯЧКА НА ЗАСИПКУ

— Чому люди стрибають від радості, а не до радості?

— Чому за еліксиром молодості починають

ганятись аж тоді, коли вже ноги не слухаються?

— Як розподіляється зелень на гілках влади?

м. Чернівці.

Флоріан БОДНАР

Інформаційне
Агентство
Ерця

СТУДЕНТСЬКА ЯЄШНЯ

7 квітня львівські студенти на площі міста підсмажили яєшеньку з 1500 яєць. Її буде занесено до студентської Книги рекордів. Акція відбулася за підтримки Львівської міської ради.

Студенти готові смажити таку яєшню (а можна й більшу) хоч щодня. Були б тільки спонсори.

КАВА

В БЕТОНОМІШАЛЦІ

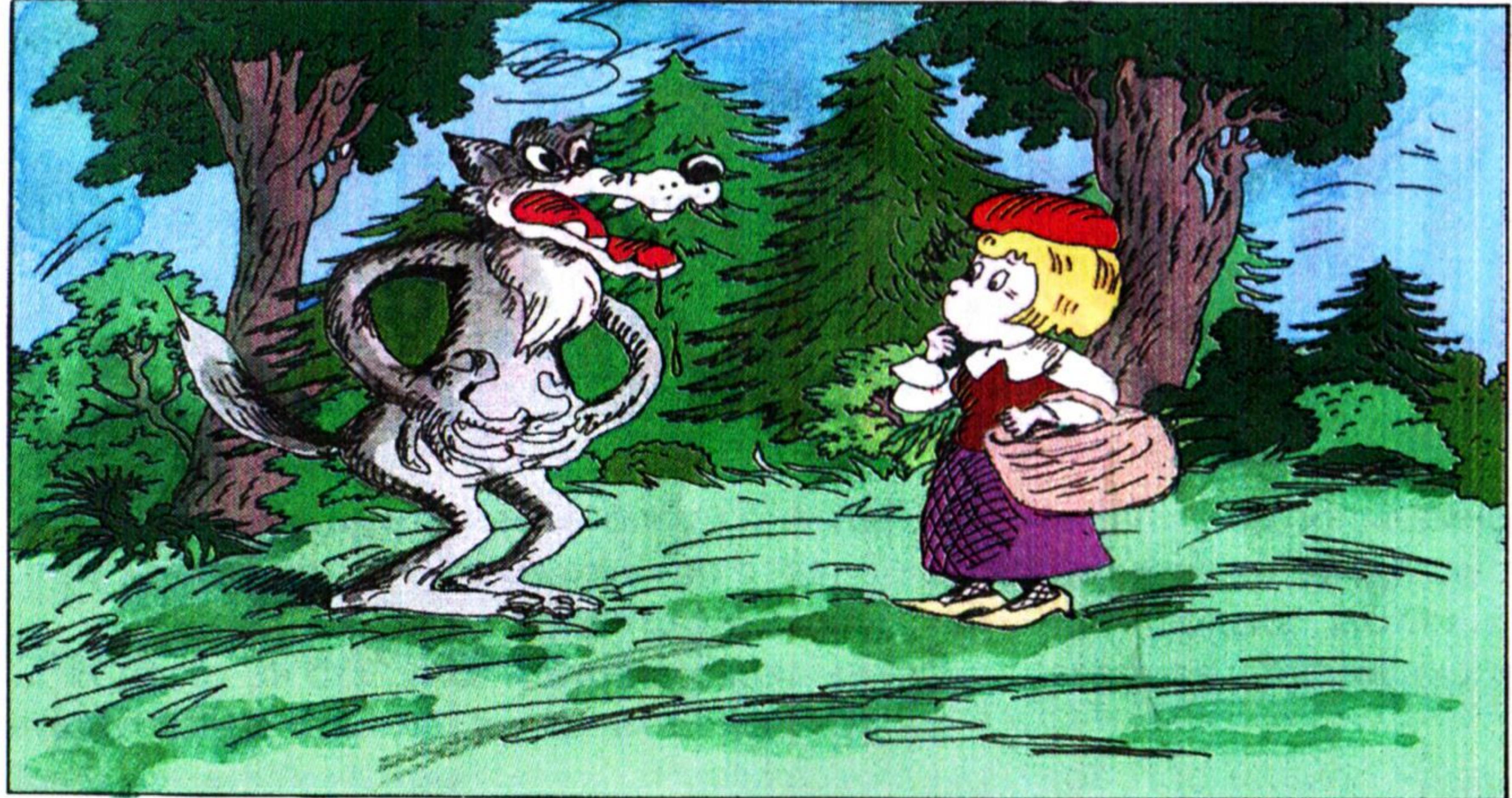
40 тонн підробки «Маккофе», у тому числі 3 тисячі коробок із фасованим напоєм, 350 мішків із кавовим порошком, а також майже 200 мішків сухого молока й величезну кількість пакувальної тарі та етикеток спалили кримські правоохоронці. Усі продукти, за висновками санепідемстанції, були небезпечними для здоров'я. А виготовляли отруйну суміш у підпільному цеху с. Чорнопілля Білогірського району, використовуючи... бетономішалку.

ВОДІЇ

З МІЛЛАМИ

На Черкащині водіїв, котрих затримано за кермом у нетверезому стані, після відповідних рішень судів направляють відпрацьовувати штрафи до комунальних служб місцевого самоврядування. Там горе-водії ме-туть вулиці, ремонтують паркани, ви-рубують ча-гарники на цвінтарях...

— І нащо я їв оті твої пиріжки!

Колись у Франції жив та був собі месьє Малерб — Франсуа де Малерб. Провінційний дворянин за походженням (збіднілій, міжнішими, до ручки), засновник поезії французького класицизму, реформатор рідної мови і вірша.

Коли жив? Та десь так років тому... років із триста, з добрым гаком.

Одне слово, було це давненько, а висловлювання месьє Малерба — здебільшого дотепні й уїдливі, — ще й досі актуальні. І не тільки на його батьківщині. Любив месьє жарти, веселе життя (і це — бідняк із бідняків!). Тай, гм-гм, жіночого товариства не цурався. А чого? Раз бо на світі білому живеш. Ще й нині про месьє Малерба переповідають багато потішних та кумедних історій, адже за словами до кишені він ніколи не лазив, перед всесильними не гнувся і завжди різав будь-кому у вічі правду, якою б вона не була.

Одного пізнього вечора поет зібрався кудись у невідкладних справах, а для освітлення дороги — землю вже оповила пітьма — запалив свічку і поставив її в спеціальний переносний світильник із ручкою. Тіль-

Андрій САЕНКО

— Ти собі шкарпеток кілька пар на рік купуєш, а я одну й ту саму шубу вже другий рік ношу!

Володимир АДАМОВИЧ

— У вашого сина, безумовно, талант — хай учиться на столяра.

ЗГАДУЮЧІ МЕСЬЄ МАЛЕРБА

ки ото він на поріг, а навстріч гульк! — один знайомець, вельми велеречивий балакун.

Діватися було нікуди, довелося зупинитися. Привітавшись, знайомець заходився довго й нудно баляндраси точити — про все на світі і ні про що зокрема. Малерб, тримаючи в руках світильник, слухає його слухає, переступаючи з ноги на ногу, а той і не думає зупинятися. Язык, як відомо, без кісток. Бу-бу-бу та й бу-бу-бу. Теревенить-теревенить...

Зрештою, поет, втративши терпіння, вигукнув:

— Бувайте, бувайте! Слухаючи вас, я палю свічку за п'ять су, а все, що ви розказуєте, не варте й гроша.

Для чого я згадав цей випадок? А ось для чого. Іноді так хочеться, пригадавши дотепного месьє Малерба, сказати нашим політкам солодкоголосим:

— Бувайте, бувайте! Поки ми слухаємо оту

балаканину медоточивих ваших уст, наші телевізори спалюють електроенергії на гривні, тоді як усе розказуване вами, не варте й мідного гроша!

Може, не зовсім і члено, але хай уже дарують. Ось тільки як їм про це скажеш, якщо нас вони вже давно не слухають?

А ми слухаємо. Бо який телеканал не увімкнеш — то пряма трансляція сесії, то політичне шоу, то... Мимоволі слухаєш. Хоч уже й нудить од тих балачок, самовихваляння та обіцянок.

І так іноді хочеться повторити дотеп месьє Малерба, що свічку він палить за п'ять су, а навзамін слухає те, що не варте й гроша. Того Малерба, чие ім'я у Франції стало прозивним, — так і нині називають тих, хто є співцем державної ідеї та національної слави.

Наших же трибунів полум'яних такими співцями називати важко. Бо, правду кажучи, вони всього-на-всього балакуни.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Забираїся геть, дурню! Ми самі вже третій місяць без зарплати сидимо.

МУХА В ГЛЕЧИКУ

БАЙКА

У глечик Муха впала, як на гріх.
У молоко. Гаплик, звичайно, Мусі...
А та радіє: — От Господь поміг!
Нарешті вволю молока нап'юся! —

Отак в житті буває з бідаком:
Попав «у глечик», виходу немає,
А він, раденький, пісеньку співає:
— І я вже, слава Богу, з молоком!

Марія МАТЮШЕНКО-ГРЕБЕНЮК.

м. Сміла.

K

ороткий виклад попередніх по-
дій.

Мале, але дуже впливове підприємство «ДДД» за сприяння міськодержадміністрації презентувало заснований фонд «Або пан, або пропав!» Новоспечений президент фонду пан Ю. виступив із лаконічною півторагодинною промовою про головні завдання фонду і відповів на запитання журналістів.

Потім розпочався банкет. Точніше фуршет. Справа в тім, що присутніх, як це часто буває, виявилося у кілька разів більше, ніж запрошеніх. Тому, зважаючи на цю вельми поважну причину, організатори повелися демократично: заплановане попередньо застілля замінили фуршетом — стільці віднесли вбік і дали команду підходити до столу.

Проте це розв'язало проблему тільки частково. Біля стола панував «закон джунглів» — у першу чергу випивали й закушували сильніші, спрітніші й нахабніші. А вже потім ті, хто поводив себе так, наче мав заздалегідь забраньоване місце.

Дружно випили за сам фонд. Потім за його процвітання і день народження. Далі — за здоров'я і гарний настрій його засновників. Ще за те, щоб журилися вороги. Згодом — за всіх присутніх, бо «ми того варті». Потім за те, щоб на всіх «напали гроші». Далі за жінок, «присутніх тут», а також узагалі за жінок.

Оскільки пили навстоїчки, то з'явилася гарна ідея: за прекрасну половину пити, ставши на од-

не коліно. Почину не підтримали, бо його ініціатор, бажаючи показати приклад, ледве не впав. А тимчасом із випивкою на столі, висловлюючись сучасною термінологією, настала кризовий ситуація.

Тоді закурили і на всі лади почали обговорювати політичну і економічну нестабільність. При цьому щедро пересипали розмову прозорими натяками на тверезий спосіб життя. У господарів здали нерви і вони виставили на стіл приховані резерви. Не забули при цьому кинути провокаційне гасло: «Вип'ємо «на коня»!»

Перша частина пропозиції знайшла широку підтримку. Щодо другої, то саме слово «кінь» спонукало до зовсім протилежних дій — хором заспівали «Розпрягайте, хлопці, коні». Потім — «Ой, на горі та й женці жнуть»... Далі — «Чому я не сокіл, чому не літаю?»

Останнє запитання було по суті. Бо почало напрошуватися важливе питання — кому саме з присутніх «злітати» за випивкою? Кинули же ребра. Він, як відомо, сліпий. Тому і випав на того,

хто недавно пропонував пити за жінок навколо-шки, а тепер ось уже добру годину літав уві сні, на стільцях під стінкою.

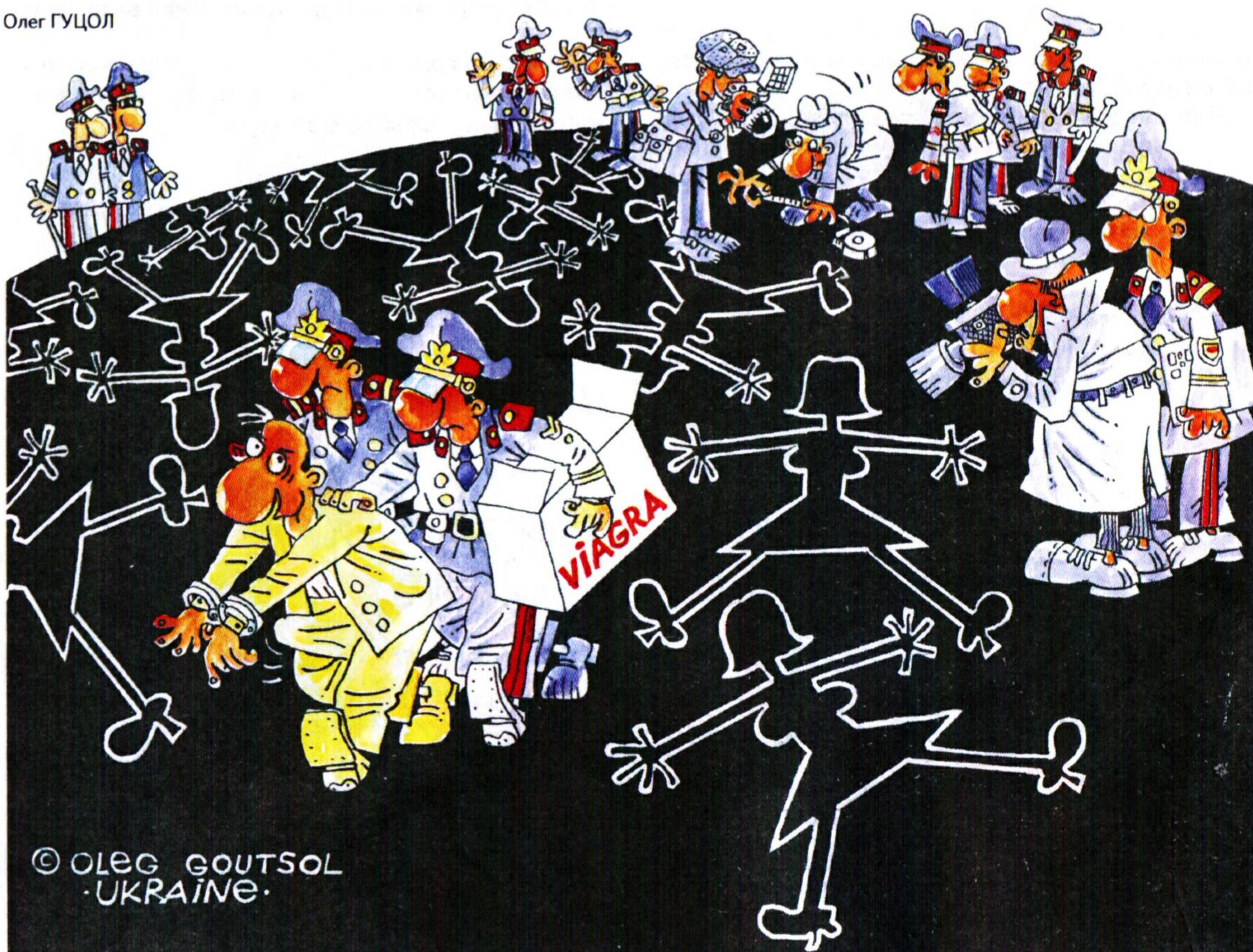
Потім жереб дістався тому, хто не те що літає, а зрушити з місця не міг, і тримався обома руками за стіл.

Нарешті гуртом уповноважили «змотатися» того, хто, здавалося, пив найменше. Він зітхнув і пішов.

Пішов, треба сказати, ніби за водою. Немаї нема. Натомість з'явився набурмосений сержант міліції. Обвів усіх принищлих професійним поглядом, назвав прізвище, показав документи гінця і запитав, чи знає хто цього добродія. Всі враз дуже обурилися і почали голосно обіцяти сержантові негайно обірвати йому погони, а вже завтра звільнити з роботи. Якщо, звичайно, хоч волосина впаде з голови їхнього товариша...

Сержант тільки тоді посміхнувся і повідомив, що той чолов'яга вже сам із усім своїм волоссям упав і міцно спить біля входу. Отож, коли ніхто з присутніх не забере його, то він, сержант тобто,

Олег ГУЦОЛ

© ОЛЕГ ГУЦОЛ
UKRAINE.

ФРАЗИ

- Не кожній брехні вірять, але доожної прислухаються.
- Точка опори інколи надійно служить точкою опору.
- Хто краде — тому ніколи сидіти.

- Верхи розуміють, що так жити не можна, через те її не живуть так, як ми.
- Одні розумно говорять, інші розумно мовчать.
- Спочатку жінці купують

каблучку, а потім уже вона викаблучується.

■ Запис у декларації про доходи: «Доходимо».

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

■ Найбільше люблять хліб не люди і звірі, а котлети.

■ На кожний талант завжди знається могильник.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Київ.

Хто голобніший

От балачки заводяться, бува,
Про те, що чоловік — то голова,
А жінка — шия, і та шия може
Робити з головою — що їй гоже:
І сяк, і так — аби-но захотіти!
Крутити на всі боки і вертіти...
Але якщо ви медик чи біолог,
То запитань тут буде ціле коло.
Бо саме з голови, як вчать науки,
Отримують команду ноги, руки
Та їй взагалі усе, сказати би, тіло,
У тім числі і шия, звісне діло.
Як шия ж без команди повертається,
То це нервовим тиком називається.

Олена ГОНЧАРУК.

м. Шепетівка.

виконуючи свої обов'язки, мусить доставити п'яного до відділення міліції.

Душевному правоохоронцю по черзі потиснули руку, пообіцяли налити, якщо з'явиться випивка, і почали натякати на його подальше просування по службі. А побратима, який не виправдав довір'я, немов колоду, занесли у приміщення і вручили нічному сторожеві. Задно господарі фуршету також уповноважили охоронця дати вичерпну відповідь на запитання: «де я?» ще й тим двом «фуршетникам», які зібралися заночувати в банкетному залі під столом.

Без випивки настрій зробився нікудишнім. А тому, проклинаючи ціни, керівників країни та ожеледицю, взялися розходитися по домівках.

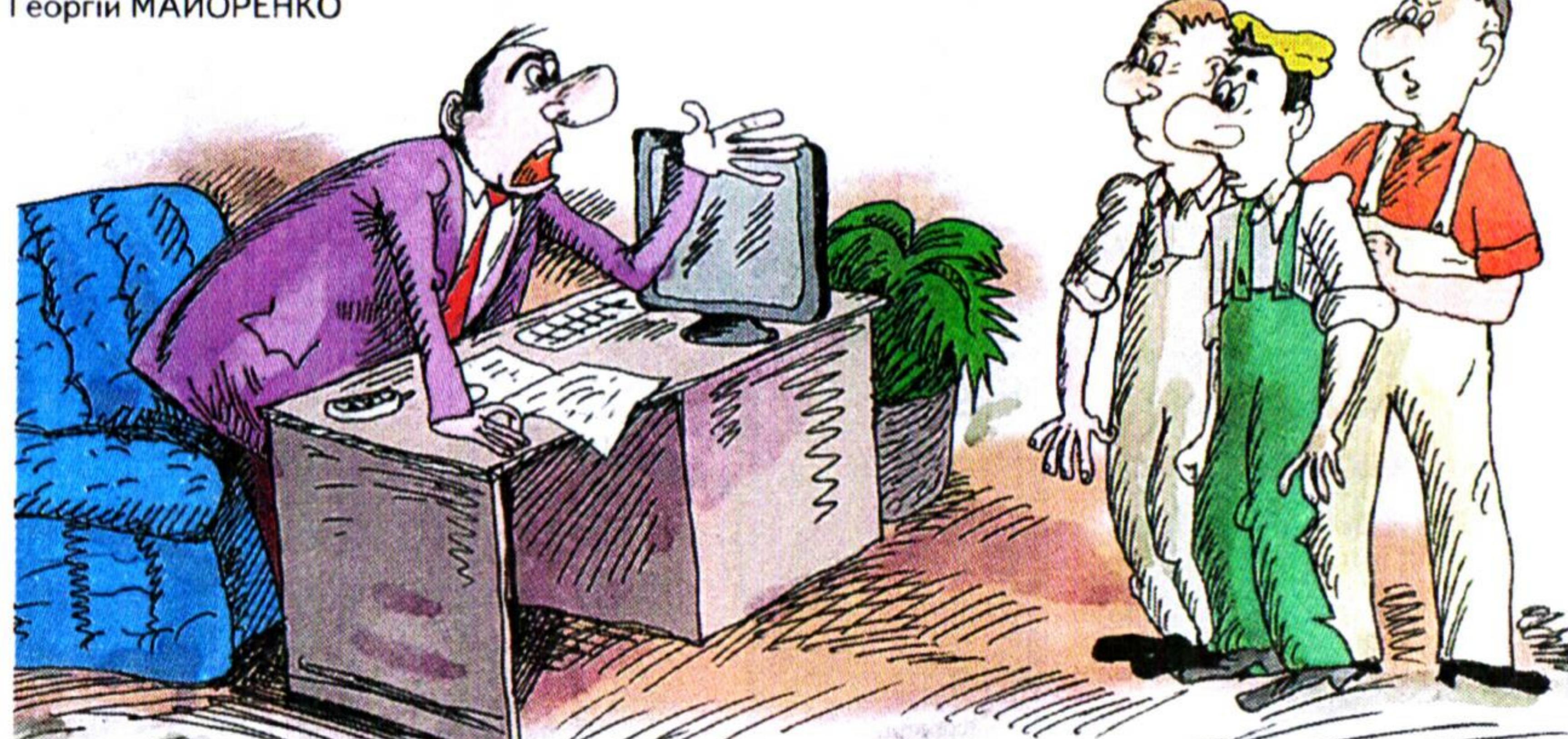
Короткий виклад подальших подій.

— Де тебе чортяки півночі носили?
— Чи є це пальто на тобі?
— Що є за ковбаса в усіх кишенах?
— І коли ти вже нап'єшся?..
І так далі, далі й далі...

P.S. Назви малого підприємства і фонду вигадані. За все інше — ручаюсь отим чужим пальтом, у якому приплектав додому.

Павло КУЩ.

Георгій МАЙОРЕНКО

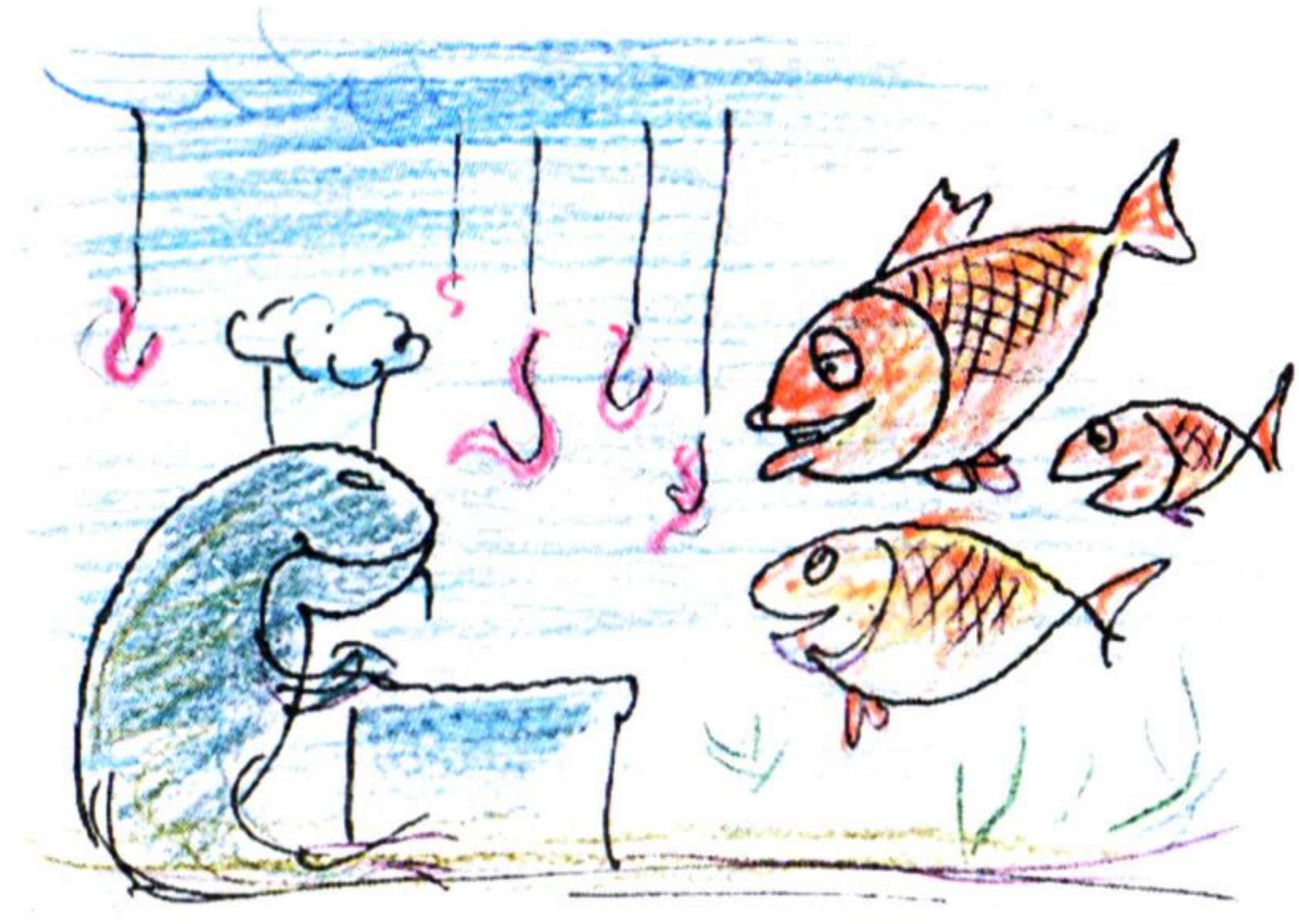
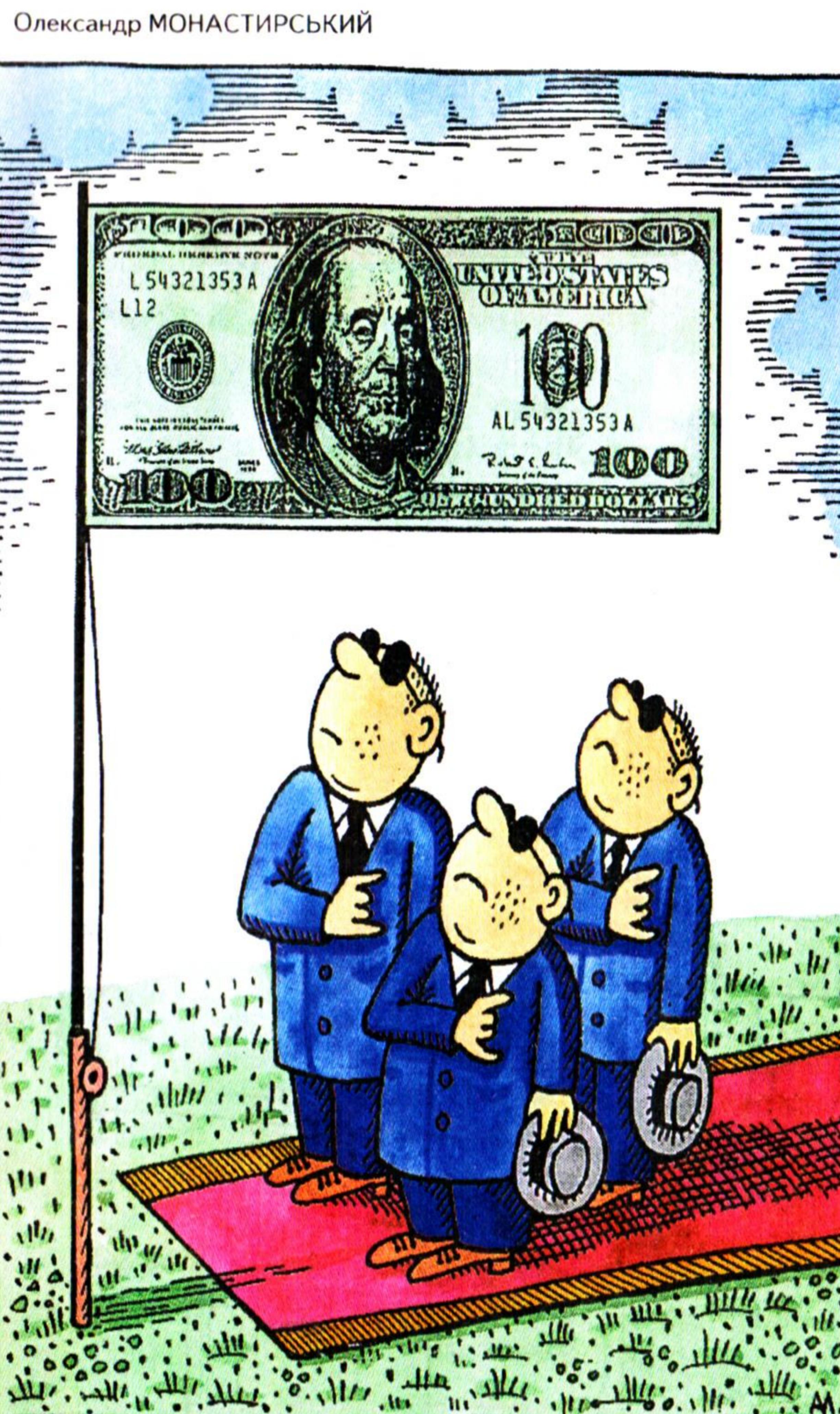

— Не можу я вам видати зарплатню! Мені самому на новий «Мерседес» не вистачає!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Михайла Прудника)

— Коли це твій Петро так лаятися почав?
— Та того ж дня, коли машиною обзавелися і до свого села добиралися.

— Ну, що тут у нас сьогодні на обід?

Валерій КОНОНЕНКО

Слово не горобець

ЧИ є ЖИТТЯ?

Микола Томенко, заступник голови парламенту:

— Україна, нарешті, має почути відповідь, чи є життя після отримання кредиту Міжнародного валютного фонду?

Від чергового:

— Та не хвилюйтеся, Україна вже давно знає, чи є життя є і до кредитів, і після...

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

Микола Поліщук, колишній міністр охорони здоров'я:

— Українці більше цінують не здоров'я, а гроші в гаманці.

Від чергового:

— Ви відстали від життя: ситуація ще гірша — уже залишилися самі гаманці.

КВИТОК з ТОГО СВІТУ

Віктор Ющенко, Президент України:

— З дві тисячі другого року я викликав із того світу стільки політичних трупів!..

Від чергового:

— ... I на цьому світі вони прикнулися ангелами і влаштували для вас справжніське пекло...

НЕ РИЙТЕ ЯМИ...

Юлія Тимошенко, Прем'єр-міністр:

— Проти нас риуть компро-

мат двадцять чотири години на добу.

Від чергового:

— А ми думали, чого то в нас стільки ям на дорогах?

БІЛИЙ і ПУХНАСТИЙ

Леонід Черновецький, київський міський голова:

— Мені не було рівних у боксі. Практично всі бої, проведенні мною, закінчувалися нокаутом. Мене навіть у свій час називали білим Мухаммедом Алі. Я провів кілька спарингів і відчув у собі міць, що, думаю, зможу побити Кличка в перших раундах.

Від чергового:

— Безсумнівно зможете! Але ваші любі бабусі рекомендують: щоб не було болюче падати, устеліть ринг гречаною половиною.

ПИСАТИМУТЬ

Віктор Ющенко, Президент України:

— І ми доживем до того, що журналісти писатимуть тільки те, що хочуть, а те, що не хочуть, — не писатимуть!

Від чергового:

— Ви надто добре про них думаете...

Черговий по рубриці
Віталій СУДДЯ.

До 200-літнього ювілею Миколи ГОГОЛЯ

СВИНЯЧЕ РИЛО

Будучи якось у Києві та прогулюючись містом, Гоголь раптом побачив опудало вепра, виставлене, як це не дивно, у вікні бібліотеки. Це привернуло його увагу.

Аж тут линув дощ, і Гоголь вирішив зайти в приміщення.

Власник бібліотеки, углядівши непоказну постать незнайомця, грубо спитав:

— Чого вам треба?

— Зайшов перечекати дощ,— сказав Гоголь.

— Перечекати дощ? — розсердився господар.— Ви, певно, думаете, що тут шинок... Забираїтесь звідси!

Хоча Гоголь був і ошелешений таюю зустріччю, але не розгубився.

— Тепер я розумію,— сказав,— чого у вашій вітрині виставлене опудало цієї тварюки,— і пішов геть...

А згодом «страшне свиняче рило», лізучи у вікно хати, уже лякало героя «Сорочинського ярмарку» і веселило читачів цього твору М. В. Гоголя.

ГОГОЛЬ ЧИТАЄ «РЕВІЗОРА»

18 січня 1836 року М. Гоголь на черговій «суботі» у В. Жуковського вперше читав свого «Ревізора».

С. Т. Аксаков писав, що це було незрівнянно. Особливо гумор, характерний для малоросів.

Ніяке акторське виконання не могло йти в порівняння з читанням автора. Фактично він не читав, а грав кожну роль — від Хлєстакова до губернаторської дочки. Присутні з напружену увагою спостерігали за розвитком дії.

В кабінеті Жуковського стояла тиша, в цій тиші лунав голос Гоголя, час від часу його перебивали вибухи сміху.

Усі розуміли, що були присутні при виконанні великого твору мистецтва.

ДРАМА

На початку серпня 1841 року М. Гоголь зустрівся з В. Жуковським. Той лагідно усадив Гоголя навпроти себе. Гоголь розповів йому про свої плани, про нову драму, що ось-ось закінчує. Діставши зшиток, почав читати її поетові, але той, зазвичай любив поспати після ситного обіду. Так сталося і цього разу. Гоголь облишив читати, і коли Василь Андрійович прокинувся, сказав:

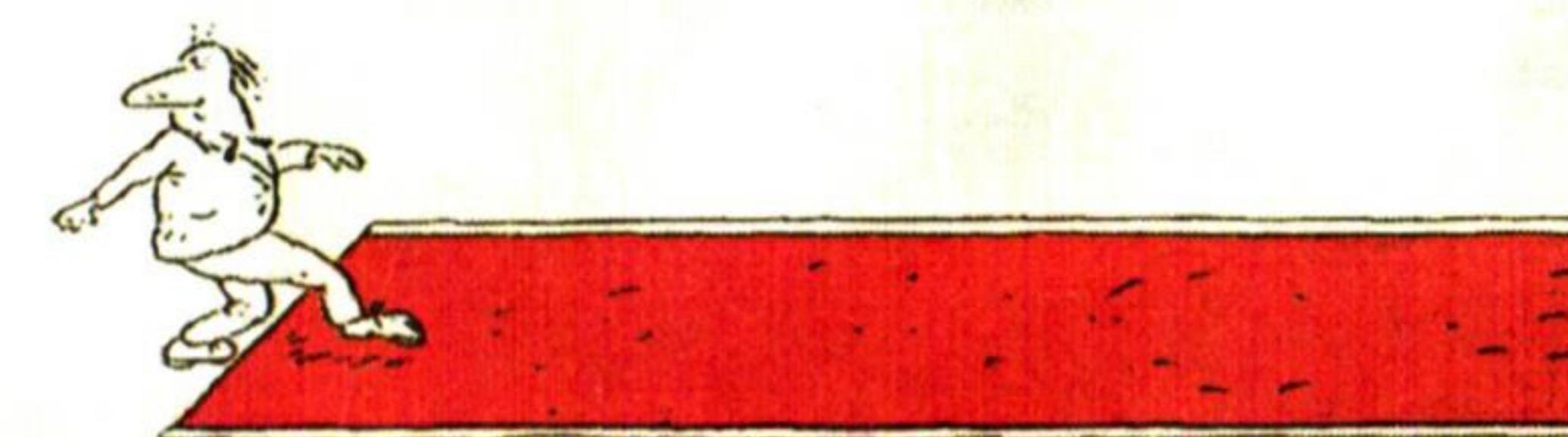
— Ось бачите, я хотів знати вашу думку про новий твір. Ваш сон — найкраща на нього критика.

— Ну, брате Миколо Васильовичу, вибачай, зморило мене...

— А якщо спати захотілося, то можна й спалити її! — з гіркотою промовив Гоголь і спалив рукопис.

А якби Гоголь прочитав драму Жуковському перед обідом, то, можливо, ми б мали ще один геніальний твір Миколи Васильовича.

Підготував Ігор АРТЕМЧУК.

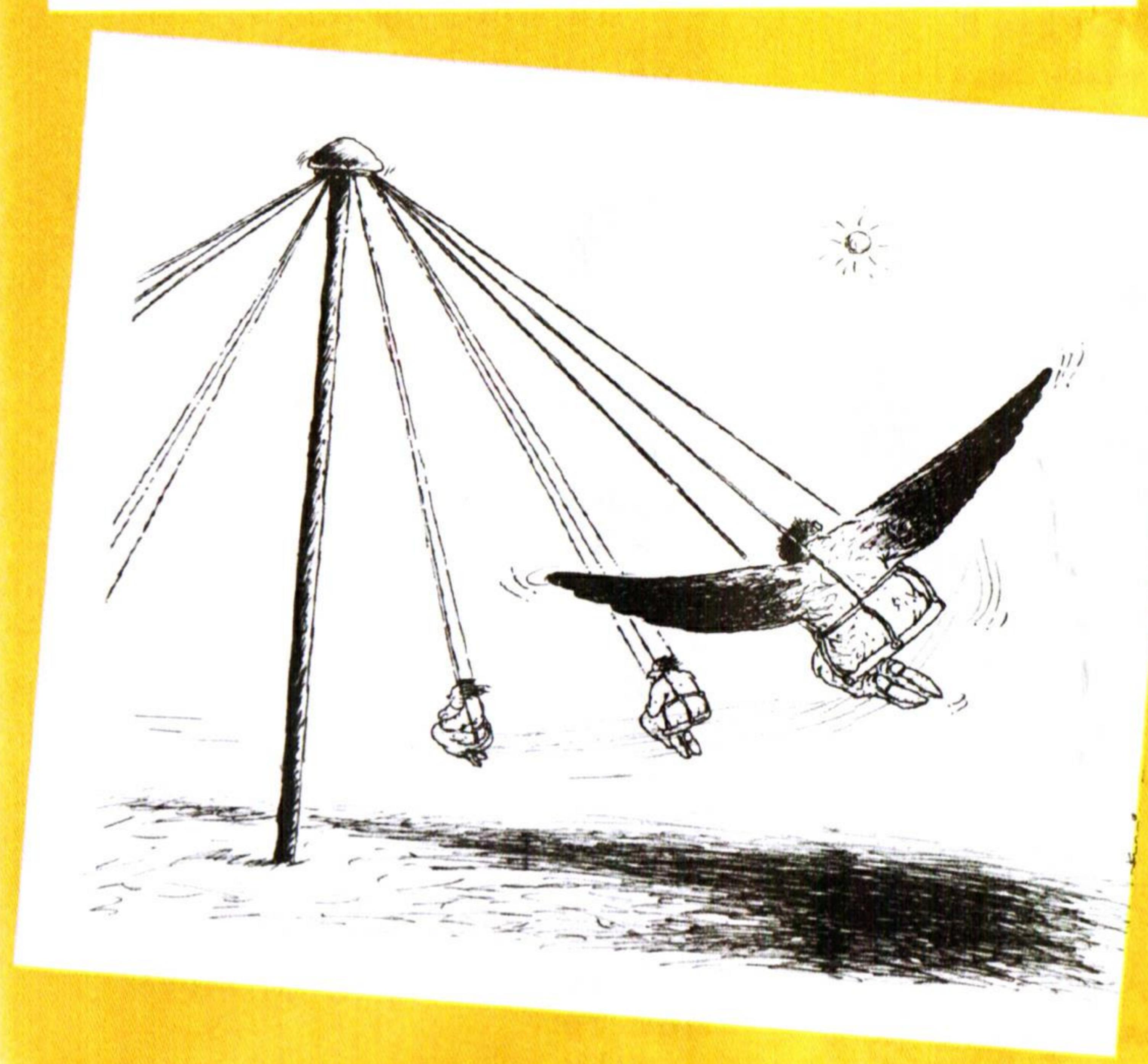
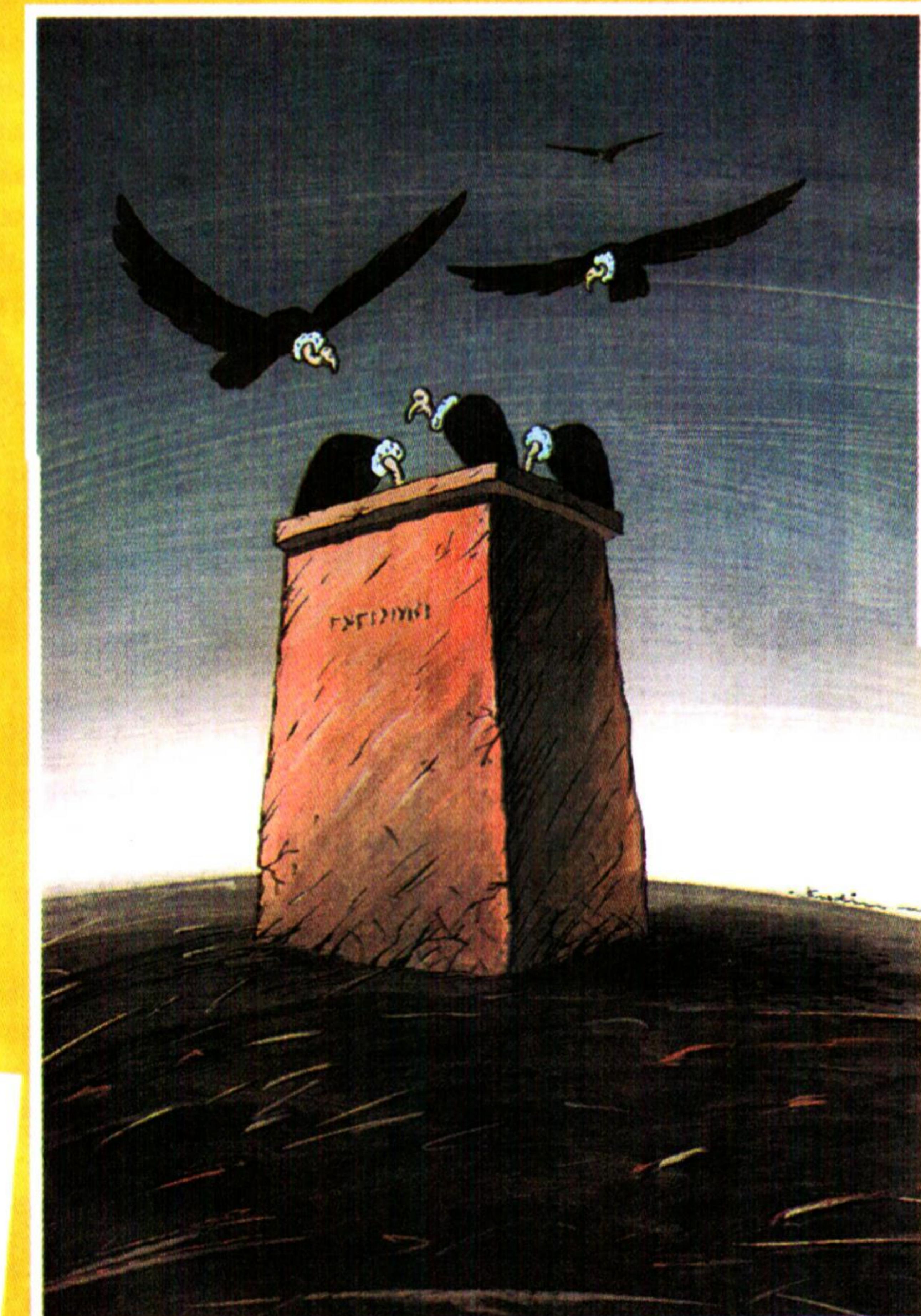
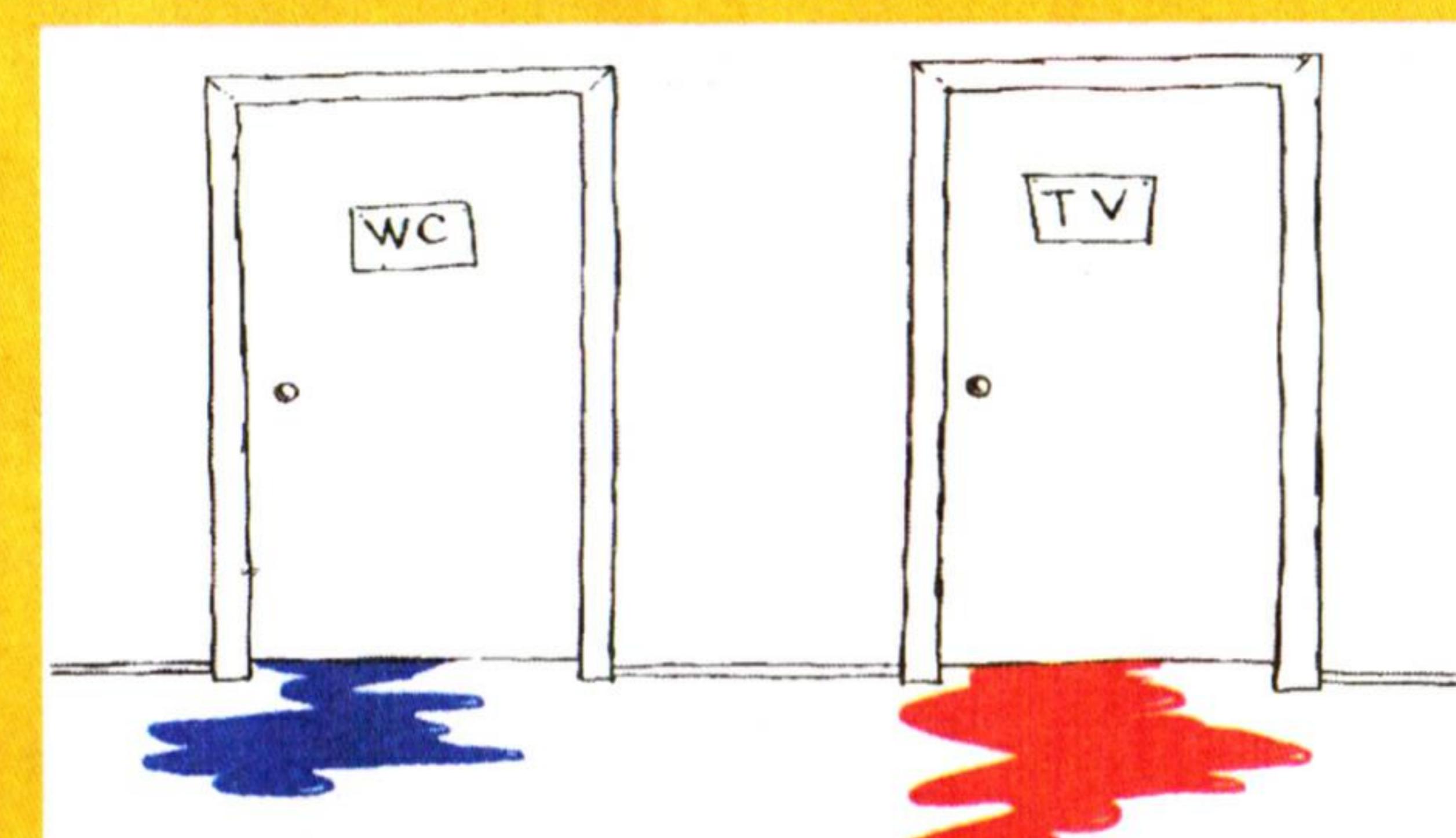
НАШ ВЕРНІСАЖ

Віктор КУДІН народився 9 вересня 1950 року. Закінчив факультет архітектури Київського будівельного інституту.

Нині Віктор Петрович уже член-кореспондент Національної академії архітектури, викладач Національної образотворчого мистецтва і архітектури й беззмінний голова відомого клубу карикатурістів «Архігум». Учасник багатьох міжнародних і вітчизняних конкурсів сатиричної графіки, на яких одержав майже сорок почетних нагород. А ще — давній автор «Перця».

Нещодавно у столиці відбулася персональна виставка робіт Віктора Кудіна, де він презентував і свій альбом карикатур.

Вітаємо, Вікторе Петровичу! Натхнення Вам і нових творчих успіхів!

ЧИЄ ЗВЕРХУ...

Два відомі італійські митці, диригент Артуро Тосканіні та композитор П'єтро Масканьї, були запрошені взяти участь у концерті, присвяченому пам'яті славнозвісного співвітчизника — композитора Джузеппе Верді.

Обидва вони запрошенння прийняли. Але Масканьї, якому не давала спокою слава Тосканіні, перш ніж згоду дати, поставив умову: його гонорар мусить бути більший за гонорар Тосканіні. Хай навіть на одну ліру — але більший!

Організатори заходу із тією гоноровою забаганкою погодилися. Коли ж по всьому дійшло до плати, Масканьї з подивом побачив, що його гонорар — тільки одна ліра!.. Тосканіні на тому

концерті диригував безплатно.

НЕ ПЛУТАЙ!..

Фінансові справи Оноре Бальзака, нині шанованого класика не лише французької, а й світової літератури, не завжди були на жаданому рівні. Це, звичайно, ускладнювало йому життя, зокрема — спілкування з кредиторами.

Якось він упіймав був свою домашню служанку на спробі обманути його.

— Ніколи не треба брехати близкім, — сказав Бальзак.

— І ото ви ще будете давати мені такі поради?! — вигукнула та. — Щоразу, як

тільки приходить якийсь судовий виконавець, заставляєте мене брехати йому, що вас нема вдома. Чи це не обман?

— Hi! — відбив атаку письменник. — Судові виконавці не є нашими близкими.

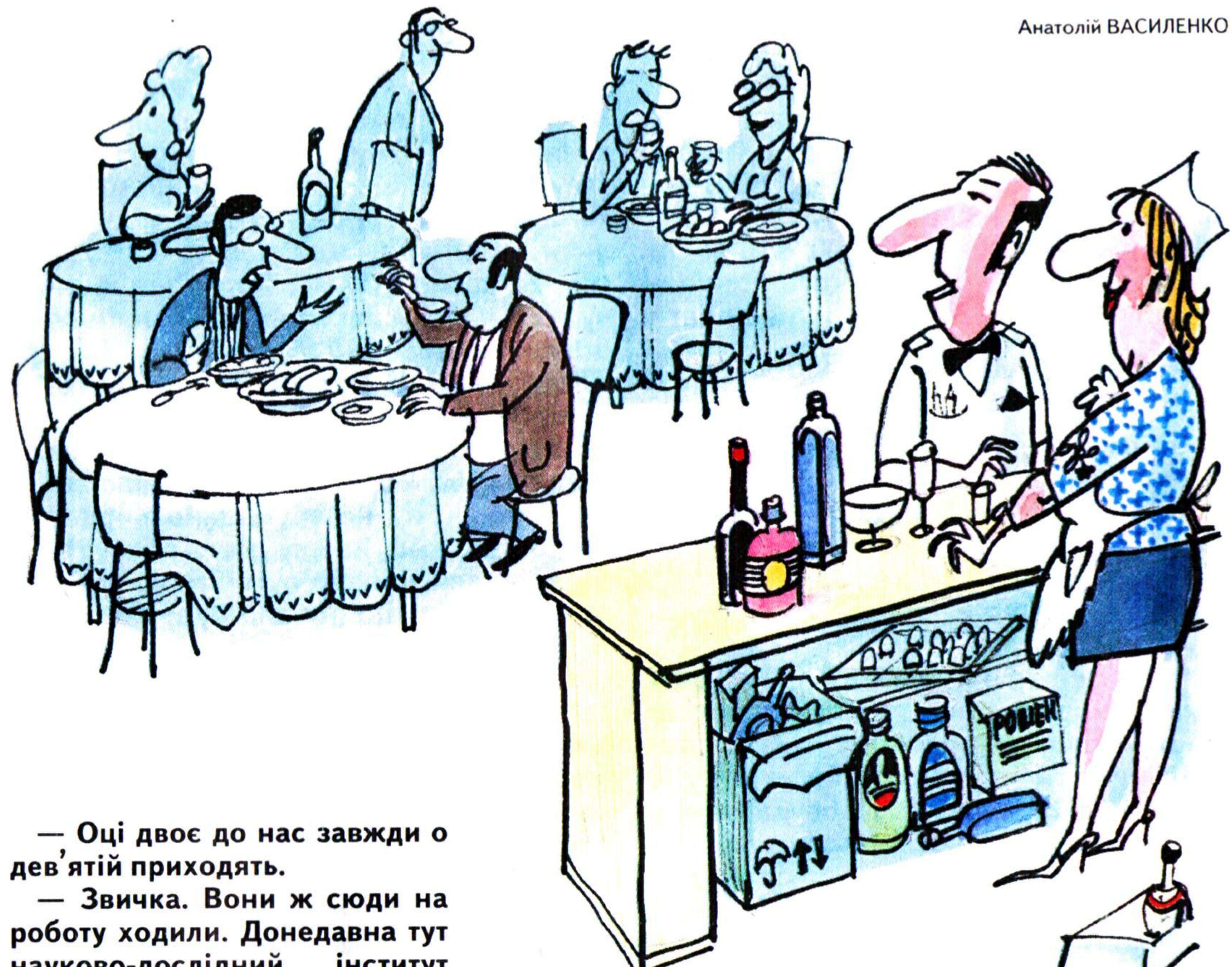
УТРАТА ДЛЯ НАУКИ

До розгадки цієї таємниці природи наука тільки в наші часи дійшла, хоча люд — і то не тільки вчений! — споконвіку цікавило те барвисте небесне дійство.

Якось у середньовічній школі учитель запитав учня про причини північного сяйва. Учень помутиав, помутиав і врешті вдався до знайомого й сьогоднішнім учням:

— Знав, але забув...
— Безумцю, згадай! — вигукнув учитель. — Це ж одна-єдина людина знала причину цього таємничого явища, і та забула!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Оці двоє до нас завжди о дів'ятій приходять.

— Звичка. Вони ж сюди на роботу ходили. Донедавна тут науково-дослідний інститут був.

КОРОТКО
КАЖУЧКИ

* П'ятиСірковий готель для поважних вовків.

* У нас довго запрягали та розпрягали, запрягали та розпрягали. А тепер уже ніхто не хоче й за гуж братися.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
на Сумщині.

До 200-ліття від дня народження Миколи Гоголя ...

СУЧАСНІ ІЛЮСТРАЦІЇ ДО ТВОРІВ КЛАСИКА

Насмішки бойться навіть той,
хто вже нічого не бойться на світі.

...Виженемо наших душевних лихідіїв. Є засіб, є бич, яким можна вигнати їх! Сміхом, мої благородні співвітчизники! Сміхом, котрого так бояться всі наші низькі пристрасі! Сміхом, який створено на те, щоб сміятися з усього, що ганьбить справжню красу людини.

Микола ГОГОЛЬ.

Ревізор

ДІЯ ПЕРША

Ява V

Городничий, Бобчинський, Добчинський,
квартальний і часний пристав.

Городничий. А, Степане Іллічу, скажіть, ради бога, де ви заподілися? На що це схоже? Часний пристав. Я був тут зразу за ворітами. Городничий. Та, слухайте-но, Степане Іллічу! Чиновник із Петербурга приїхав. Як ви там розпорядились?

Часний пристав. Та так, як ви наказували. Квартального Пуговіця на я послав із десяцькими підчищати тротуар.

Городничий. А Держиморда де?

Часний пристав. Держиморда поїхав на пожежній трубі.

Городничий. А Прохоров п'яний?

Часний пристав. П'яний.

Городничий. Як же ви це так допустили?

Часний пристав. Та Бог його знає. Вчорашнього дня трапилася за містом бійка, — поїхав туди для порядку, а повернувся п'яний,

Городничий. Послухайте-но, ви зробіть ось що: квартальний Пуговіцин... він високий на зрист, то хай стоїть для благоустрою на мосту. Та розкидати нашвидку старий паркан, що біля шевця, і поставити солом'янку тичку, щоб схоже було на планування. Воно, що більше руйни, то більш визначає діяльність градоправителя.

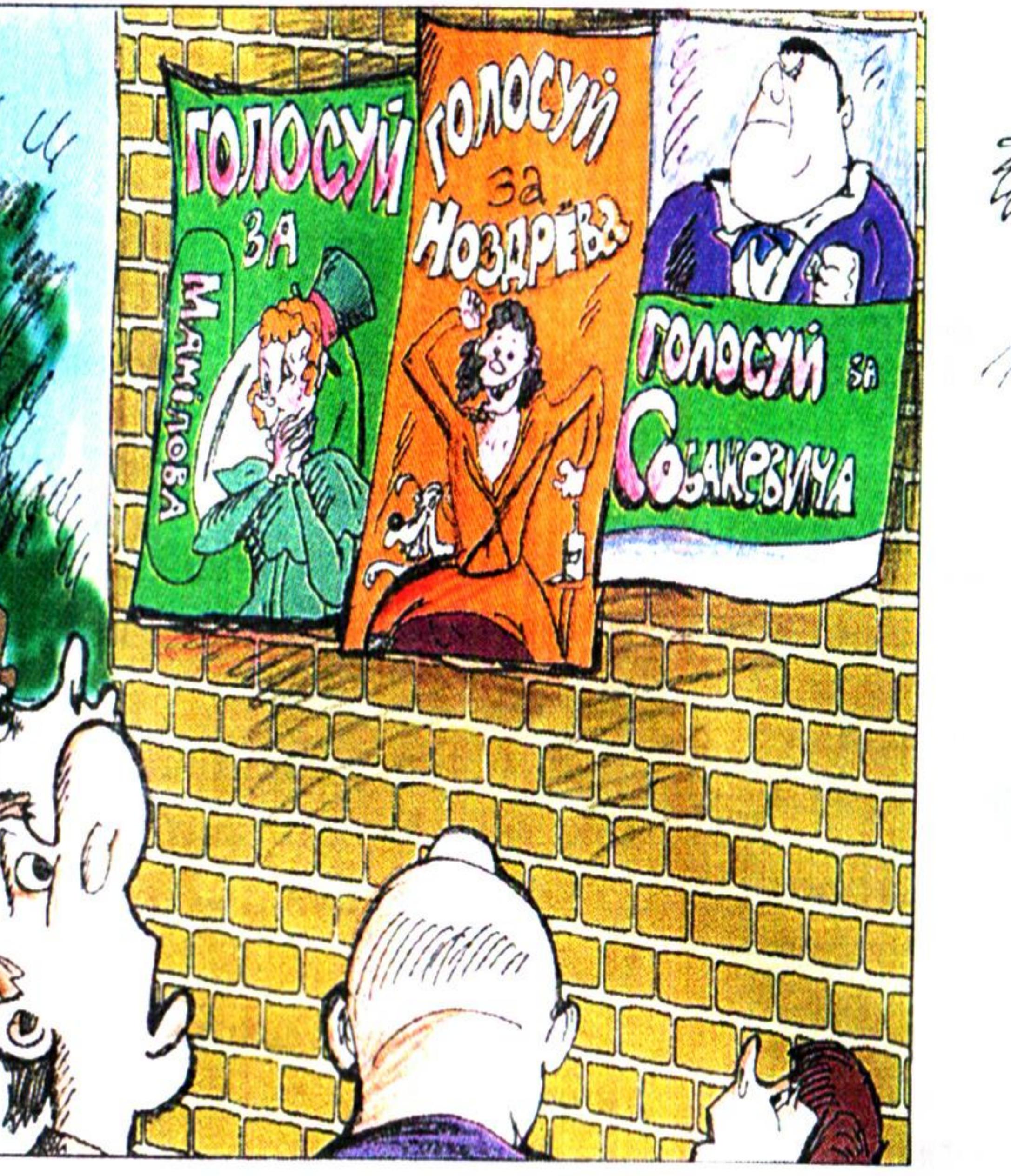
Ох, Боже мій, я й забув, що біля того паркану навалено на сорок возів усякого сміття. Що це за гайдке місто: тільки-но де-небудь возвигни пам'ятник або просто паркан, чорт їх знає, звідки юнанесуть різного дрантя! (Зітхас). Та коли приїжджий чиновник питатиме службу: мовляв, чи задоволені — щоб говорили: «Всім

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Інший раз слухасмо, та й роздум нападе.
Нічого, хоч убий, не тямши». («Вечори на хуторі біля Диканьки»)

Георгій МАЙОРЕНКО

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Байкере Вакуло, ваші права!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

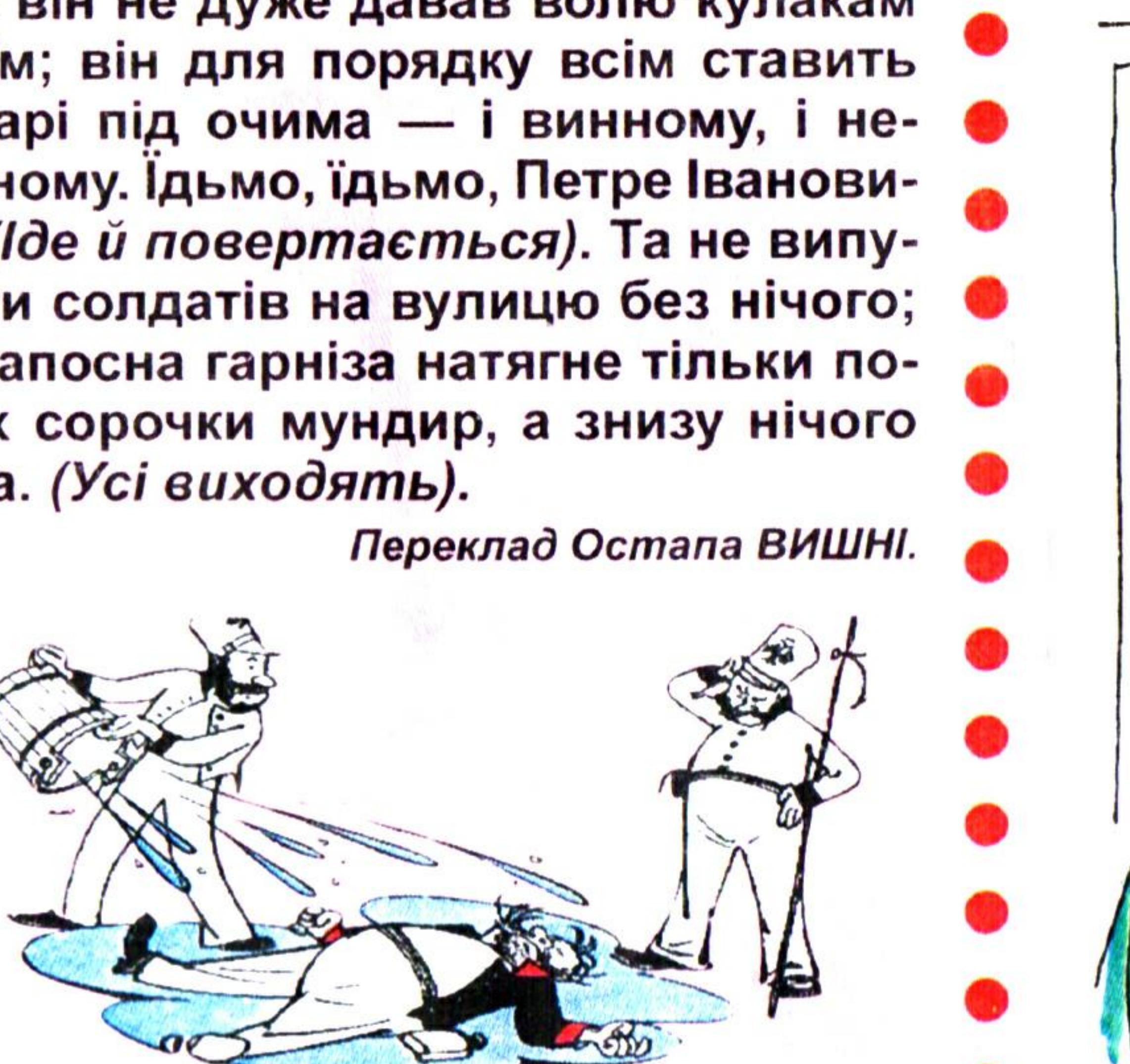
«А найкраще, як зіб'ються всі тісною купою
та почнуть загадок загадувати, або просто
правити теревені». («Вечори на хуторі біля Диканьки»)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Що це за гайдке місто: тільки-но
де-небудь возвигни пам'ятник або
просто паркан, чорт їх знає, звідки
юнанесуть різного дрантя!». («Ревізор»)

Олексій КОХАН

«Мало який птах долетить
до середини Дніпра». («Страшна помста»)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

«Ще був у нас один розповідач:
та той (не слід би на піч загадував
історій, що волосся ходило по голові)».

(«Вечори на хуторі біля Диканьки»)

Георгій МАЙОРЕНКО

— Глянь, Солоха бізнесом зайнялася!

«Ну, по такому містку хіба тільки
чортяча таратайка пройде». («Втрачена грамота»)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

9

ПРЕЗЕНТАЦІЯ у „Перці“

Нещодавно відомому українському письменникові-гумористу, лауреатові премії ім. Остапа Вишні, нашому давньому автору Борисові ПОЛІЩУКУ виповнилося 70.

До цього ювілею автор випустив у світ книгу своїх творів. А в ній — і гуморески, і усмішки, і потішні історії, і веселі сценки, і комедія... Називається книга «Сто грам для зайця».

А читача Борис Михайлович пригостив аж 542-ма грамами! Бо саме стільки важить те ювілейне видання на 447 сторінок.

А якщо серйозно — то це достойний ювілею доробок.

ВЕЛИКОДНІЙ ГІСТЬ

Свято Паски.

Торжествує на землі життя.

Торжествує й Данило. Нарешті настав час розговітися. Він перехілив чарку, надкусив обірану крашенку, виглянув у вікно і ледве не вдавився нею. Якийсь лобуряка по-пер поперед себе із подвір'я алюмінієвого бідона.

— Гей ти, корупціонер! А ти його туди ставив?! — умить опинився Данило надворі.

«Корупціонер» злодійкувато блиминув з-під пожмаканих кошлатих брів і шмигнув на вигін.

— Оддай бідона, бо я тобі надінү його на голову! — кинувся за ним Данило.

Та харцизяці наче хто присмалив п'яни. Добряче наліг на ноги й Данило. Бухкає кирзяками, аж халави поприлипали до літок. Зловмисник ось уже зовсім близько. Спітнів, захекався, але бідона й не думає випускати з рук. Данило замахнувся, щоб схопити зайду за барки, а той раптом зупинився і смиренно, наче до найріднішого кума, привітався:

— Христос воскрес!

— Воїстину воскрес! — як баран, витрішився на лукавця розгублений Данило.

— Христос воскрес!

— Воїстину воскрес!

— Христос воскрес!

— Воїстину воскрес!

Поки Данило хрестився, за ханурком тільки курява знялася. Дременув у поле.

— Уб'ю, гад! — загорланив Данило.

Та злостивець ще міцніше пригорнув до себе бідона, немов мати довгождане немовля, і кинувся навтьюки.

— Ну, хамло, ти мене запам'ятай! — заклекотів гнівом Данило.

Йому почало забивати дух на ріллі, але притомився й нахаба. Спотикається. Петляє, мов заєць.

— Попався! — намірився Данило турнути його в спину, та гицель закляк на місці, перехрестився і щиро сердно схилив перед Данилом голову:

— З Великоднем тебе!

— І тебе! — ледве стримує гнів Да-

нило. Не брати ж йому при таких святих словах гріх на душу.

— Христос воскрес!

— Воїстину воскрес!

— Христос воскрес! — одсалується сновига.

— Воїстину воскрес!

— Христос воскрес!

— Воїстину воскрес! — перехрестився Данило, а чмур жваво взяв курс на діброву.

— Кинь бідона, бо я тебе порішу на місці! — потряс у повітрі кулаками Данило.

Та незнайомець хоча б тобі огризнувся. Стріпнув ногами, на ходу скинув прочовгані кросівки, шморгнув синім носом і попер, наче паровоз, аж пара над ним заклубочилася. Данило кинув у ріллю піджака і перед самісінькою дібровою наздогнав кривдника.

— Ну, чмо! — здибився над ним, наче шуліка. — Аж тепер я тобі одремонтую зуби!

А чмо наче й не втікало. Наче стояло тут увесь день і виглядало Данила, щоб від усієї душі привітати його з величним святом.

— Христос воскрес!

— Воїстину воскрес! — опустив руки Данило.

— Христос воскрес! — переводить дух капосник.

— Воїстину воскрес! — єсть очима Данило бідона.

— Христос воскрес! — як найдорожчий скарб пригортає до грудей алюмінієву посудину волоцюга.

— Воїстину воскрес!

— Хай буде здорована твоя жінка!

— І твоя!

— Щастя твоїм діткам!

— І твоїм!

— Хай довго живе твоя теща!

— І твоя! — скречоче зубами Данило.

Халамидник перехрестився. Перехрестився й Данило.

У густій діброві шелеснуло і Данилові бідон зник, як у копиці голка.

Похристосалися.

Борис ПОЛІЩУК.

НАРОДНІ

ДЕ?

Автоінспектор зупиняє машину:

— Ваші документи.

Переляканій водій тремтячими руками віддає їх дашнику.

— А тепер відкрийте багажник... Це що таке?

— Це... труп... — блідне водій.

— Сам бачу, що труп! Аптечка де?

СТРАХУВАННЯ

— Я, може, і застрахувався б, але не знаю, чи воно у вас надійно.

— Ще й як! — аж стрепенувся страховий агент. — Минулого тижня, наприклад, один наш клієнт випав із двадцять першого поверху... Так поки він долетів лише до десятого, його дружина вже одержала страховку.

Почув і записав Іван МАКАТИХА.

м. Слов'янськ
Донецької області.

УЛЮБЛЕНА ПЕРЕДАЧА

Газета «Телегід» звернулася до своїх читачів із запитанням: «Ваша улюбленна телепередача?» Майже 90 відсотків телеглядачів відповіли: «Профілактика до 17-ої години».

ФІГУРА

На весіллі чоловік, що сидить поруч із незнайомою повненькою жінкою запитує:

— А ви чому нічого не єсте?

— Бережу фігуру! — відповідає та.

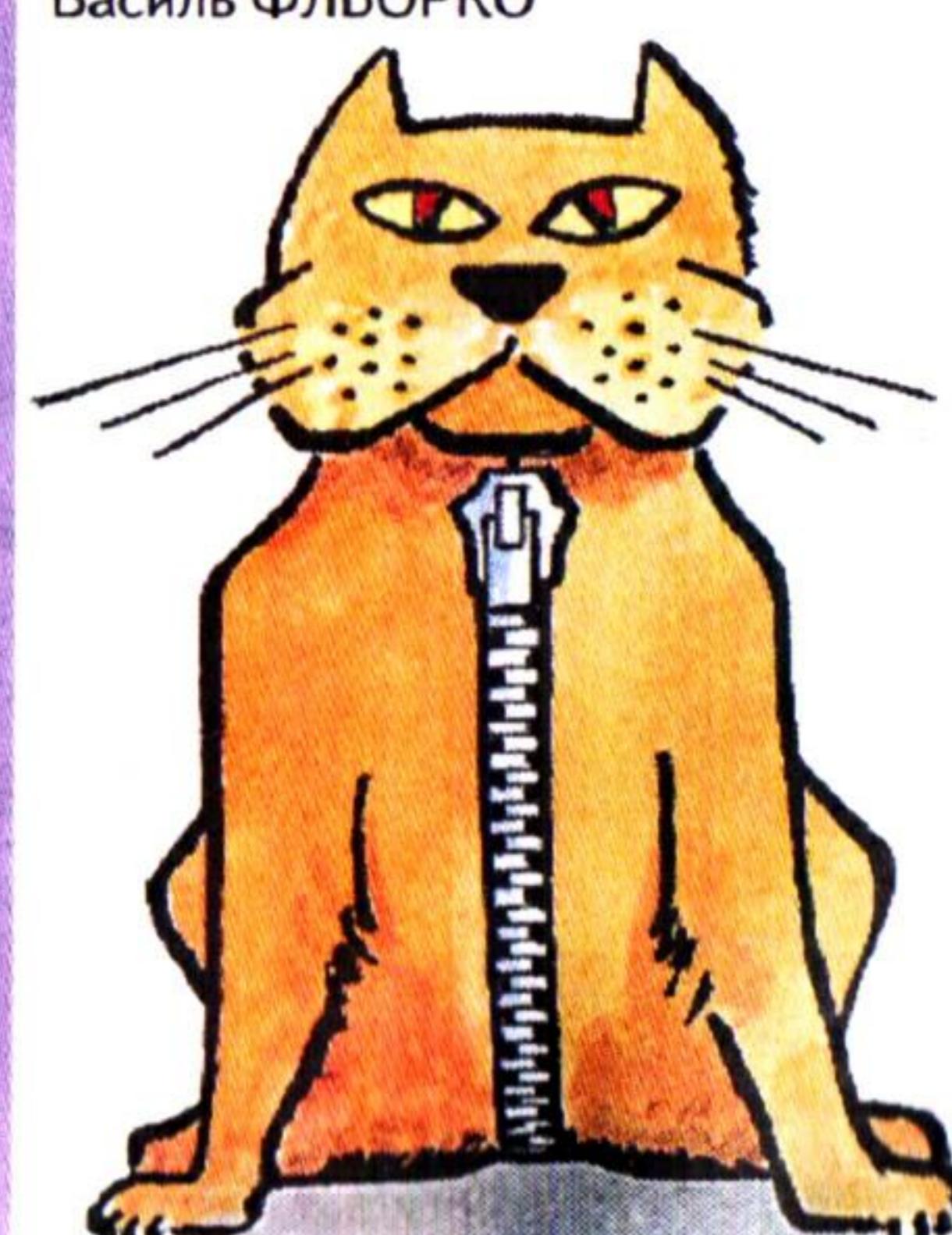
— Та ви що?! Щоб зберегти вашу фігуру, треба їсти, їсти і їсти!

ПАТЕНТНЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

Микола КАПУСТА

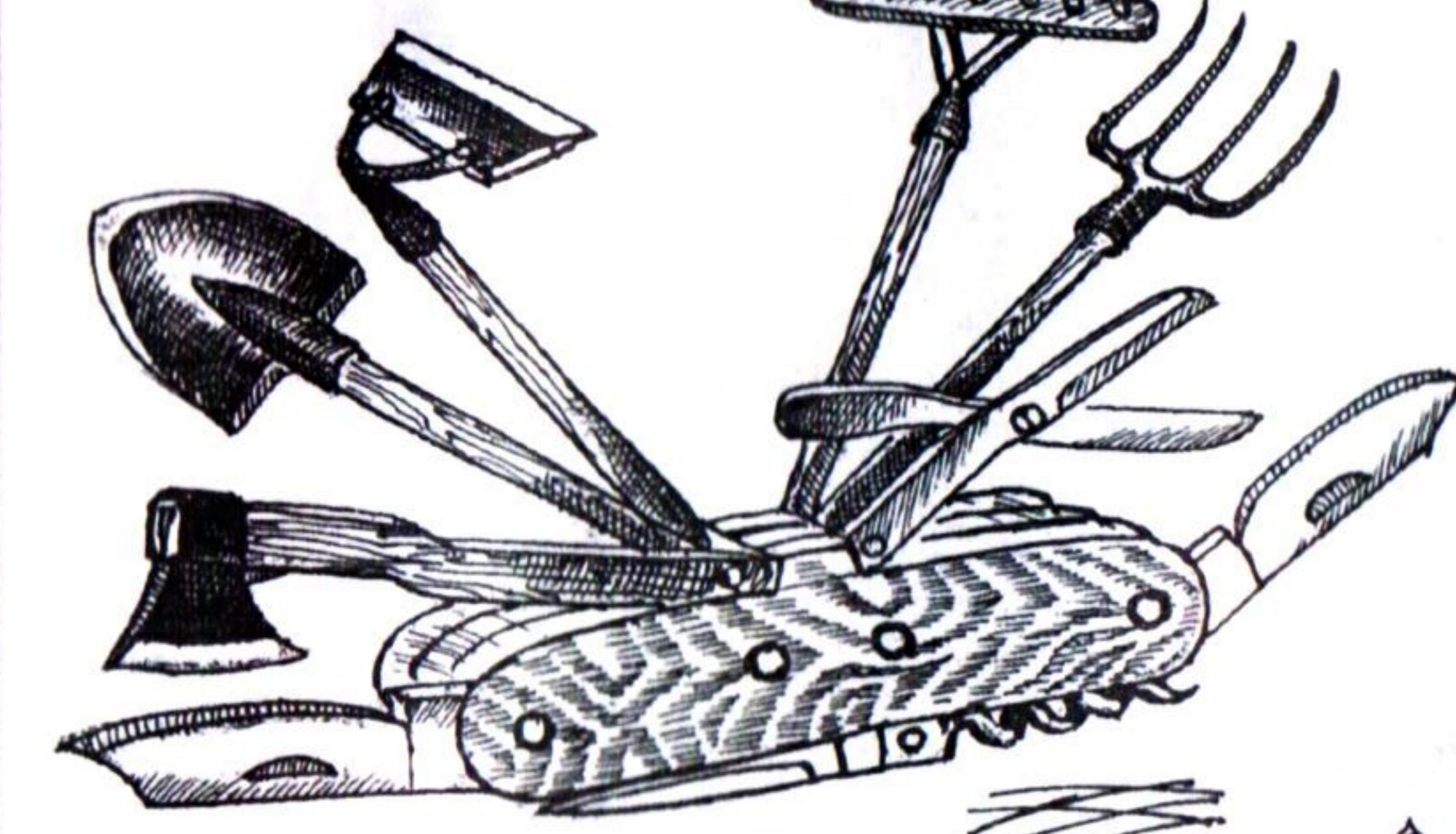
Василь ФЛЬОРКО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Валерій СИНГАЙСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

УСМІШКИ

ФУТБОЛ

— Чим відрізняється футбол в Україні від футболу в Бразилії?

— У Бразилії народ сидить біля телевізорів і думає: «Як пощастило хлопцям, — за збірну грають...» А у нас футболісти бігають по полю і думают: «Як пощастило хлопцям — сидять біля телевізорів, пиво п'ють!»

ДЛЯ АБІТУРІЄНТІВ

Для вступу до вузу потрібні добре знання, знання і ще раз гроші!

Почув і записав
Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Якщо похмілля не лікувати — воно проходить за один день. А якщо лікувати — за десять.

ЦІКАВІСТЬ

Чоловік запитує дружину:
— А звідки, голубонько, ти знаєш про все те, що рдиш не робити своїм дочкам?

Почула і записала
Лариса КОНОВИЦЯ.

смт Шумське
Тернопільської області.

ДУБАЇ

— Я цієї зими відпочивав у Дубаї!

— І ото треба було так далеко перетися! У мене он удома щозими «дубаї», коли котельню відключують.

ЯК У КАЗЦІ

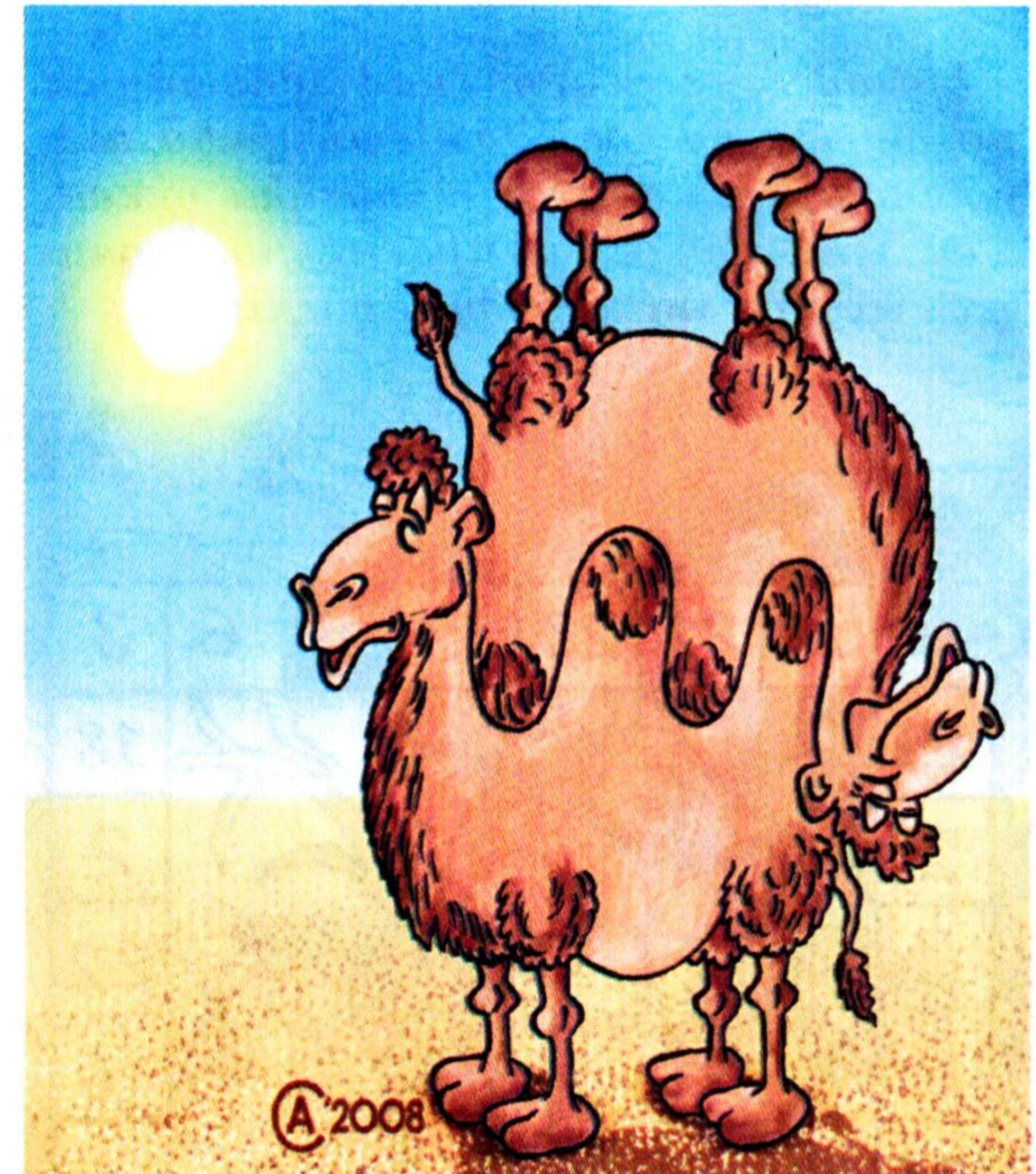
Були помідори прості — стали золоті, були огірки прості — стали золоті, була риба проста — стала золота. Інфляція.

Почув і записав
Ігор ВІЛЬЧИК.

м. Новгород-Сіверський
Чернігівської області.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

ПРИГЛЯДАЙТЕСЯ

Згідно статистики, кожна п'ята людина страждає на психічний розлад. Тож коли вам випаде бути в товаристві з п'ятьох (це — разом із вами) осіб, уважно приглядайтеся до кожного з компанії. Якщо у тих чотирьох усе в порядку, то вам слід зробити належний висновок.

ВІЗЬМИТЬ ДО УВАГИ

Загальновідомо, що людина може безконечно споглядати три речі: вогонь, плин води і як працюють інші люди.

Ідеальний варіант можливостей для цього — пожежа.

куска перетворюється на звичну їжу.

ДЛЯ ЦІКАВИХ ТА ДОПИТЛИВИХ

АБСОЛЮТНА ІСТИНА

Коли закінчується горілка, за-

ГРАМАТИКА

Якщо в слові «хліб» виправити чотири допущені помилки, то отримаємо слово «пиво».

ЗІТХНІТЬ СПОКІЙНО

На прес-конференції у Ватикані було заявлено, що у зв'язку із світовою кризою, через затримку та недостатнє фінансування кінець світу відкладається на невизначений час.

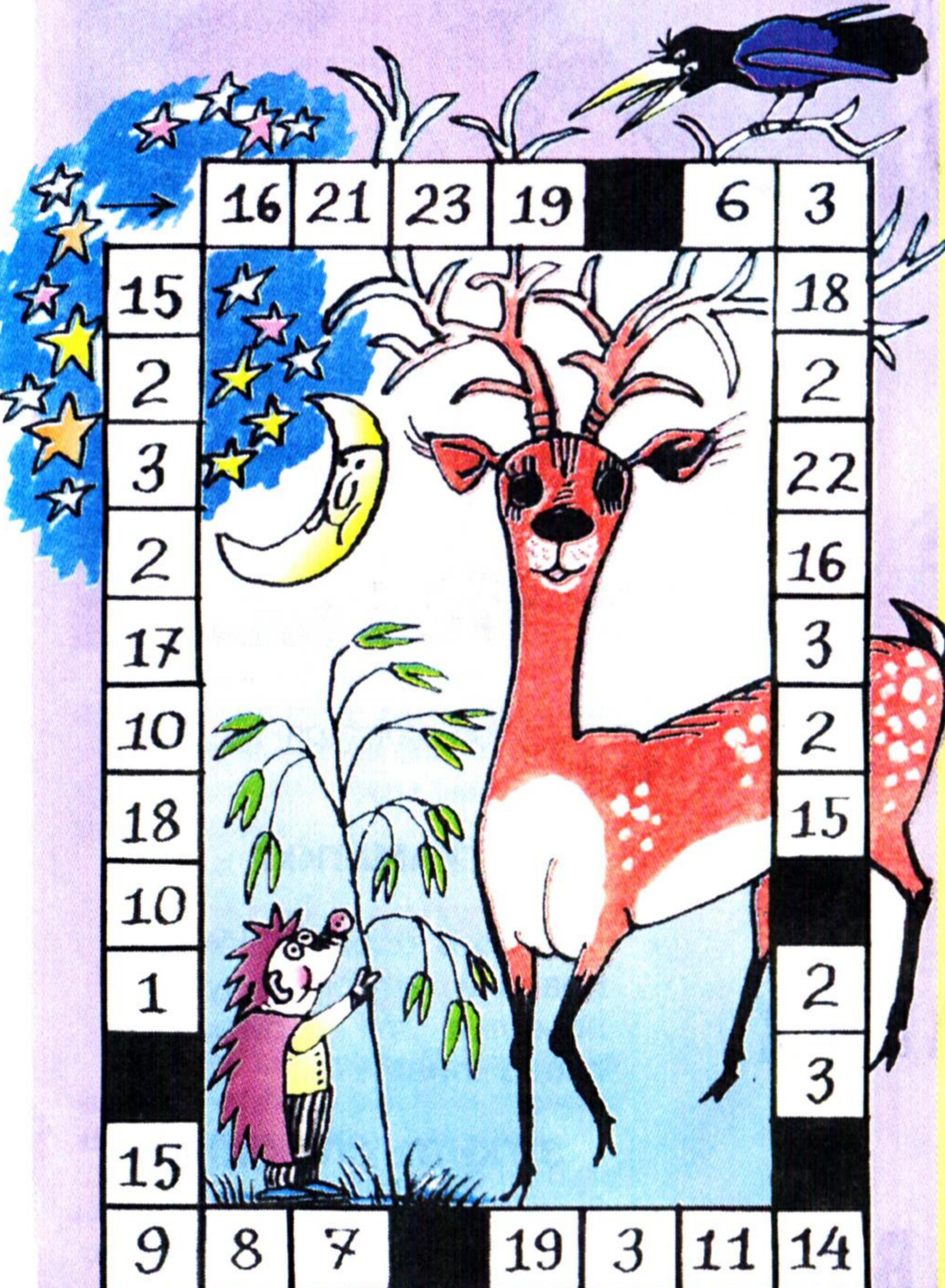
Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Запишіть: ситуація на складі ще не критична.

ШИФРОГРАМА

Відгадайте загадки і над відповідями поставте цифри. Замість цифр підставте у клітинки відповідні букви. Той, хто зробить це правильно, прочитає українське народне прислів'я.

1. Народжується двічі, а іменин не спровляє. (1, 2, 3, 4).
2. Він кожух собі пошив, голки витягти не встиг. (5, 6, 3, 7).
3. Хто на собі ліс носить? (8, 9, 10, 11, 12).
4. Завжди в роті, а не проковтнеш. (13, 14, 15, 7).
5. Є рослина в нас така, що від неї кінь скака. (8, 16, 10, 17).
6. Не олівець, а креслить, не ручка, а пише, не фарба, а малює... (7, 18, 10, 19, 20, 3).
7. Що над нами вверх ногами? (21, 22, 4, 3).
8. Чорне рядно всіх людей накрило. (11, 23, 24).

Склад С. БАЗАВЛУК.

Як пригріло сонечко
У ясну годину,
Зелений Гарбузик
Виріс біля тину.
Повним та кругленьким
Став він карапузиком.
Одна була вада,
Що ріс боягузиком.
Мимо жабка скоче —
Він від страху плаче.
Закружила бджілка,
Похитнеться гілка —
Гарбузик боїться,
Не зна, куди дітись.
А коли на сонечку
Ще погрівся трішки,
Виросли у нього
Рученята й ніжки.
Він зірвався з гудини
Й став ходити пішки.
Був же він важкенький,
Черевце кругленьке,
А ніжки тонюні,
До того ж манюні,
Що бігать не міг,
Часто падав з ніг.
Знайшов наш Гарбузик
Лозяну корзину
Та й задумав з неї
Зробити машину.

Не гаючи часу,
Взявся за роботу.
Приробив колеса
З бліскучого дроту.
Вставив у корзину
Залізну пружину,—
Бо де ж для мотора
Взяв би він бензину?
Приробив дві фари
З гудзиків скляних,—
Бо як же поїдеш
Уночі без них?
Пружину завів,
У машину сів
Та й поїхав попід тином,

(Illustration of a rabbit running away from a car.)

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Усім відомо, що наш Павло Прокопович ГЛАЗОВИЙ писав не лише для дорослих, а й для дітей. Нещодавно львівське видавництво «Аверс», яке очолює Галина Богданівна Гнидюк, шанувальниця веселого слова, випустило у світ книжку славного автора «Про Гарбузика-боягузика» з чудовими ілюстраціями художниці Наталії Дацюк. Це прекрасний подарунок для нашої дітвори.

Павло ГЛАЗОВИЙ

Про Гарбузика-боягузика

Мимо лопухів.
Машина їде,
Весело гуде,
А Гарбузик-боягузик
Боїться всього.
Все, що він побачить,
Лякає його.
Летіла ворона
Та як гаркне: — Кряк! —
Такий на Гарбузика
Напав переляк,
Що він із розгону
Вскочив у рівчак.
А там було мулько,
Стояла вода.
Машина загрузла...
Отака біда!

Там же недалечко
Було озеречко.
Над тим озеречком
Сірий зайчик біг.
Він машину витягти
З ями допоміг.
Ще й приніс водиці

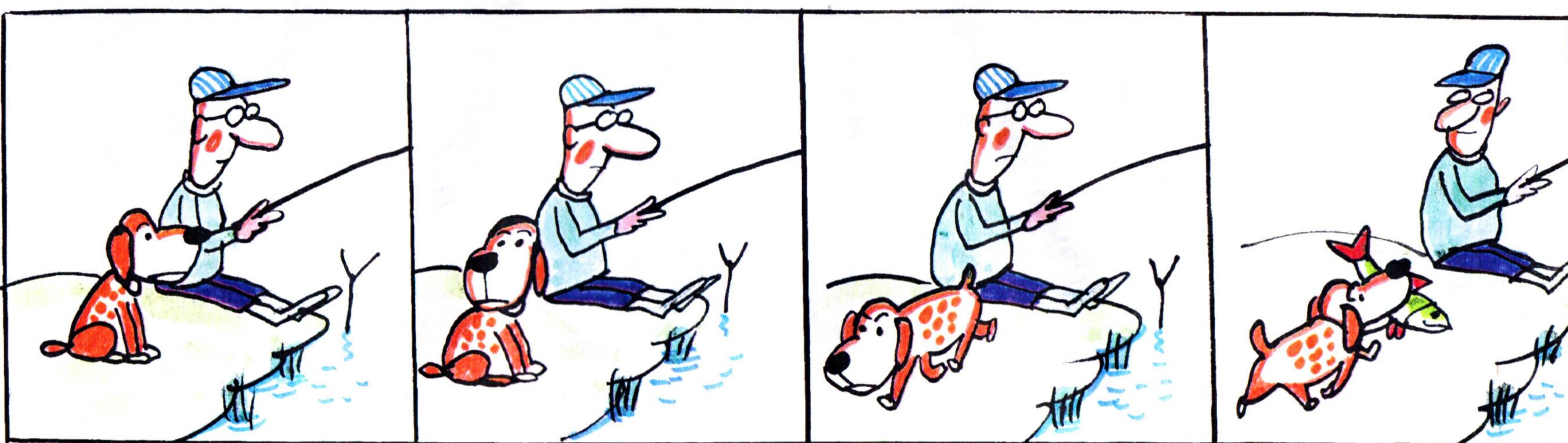
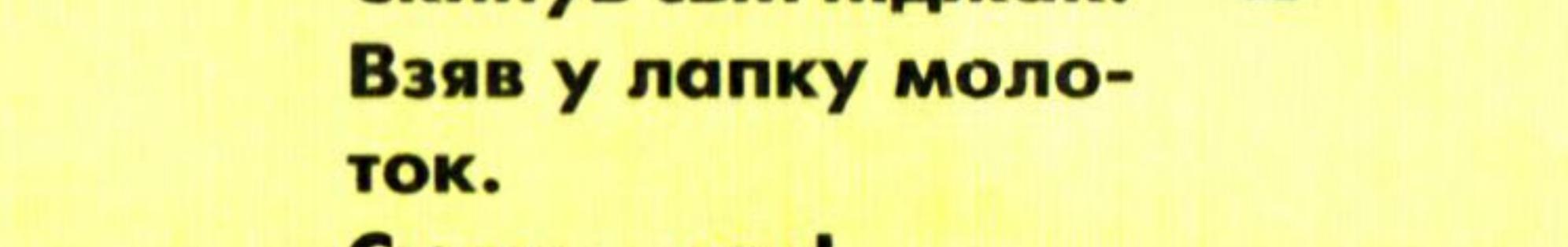
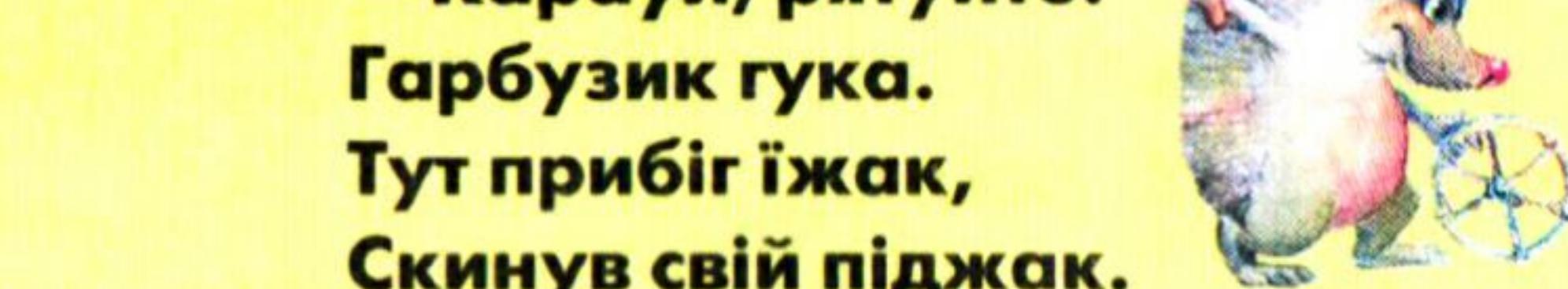
В луб'яній цебриці
І помив машину —
Колеса й корзину —
Та й сказав Гарбузiku-
Боягузiku:
— Заводь та рушай.
Бувай-прощавай!

Гарбузик подякував.
Пружину завів
Ніжки витер травкою.
У корзину сів
Та й поїхав далі,
Та й поторохтів.
Їде він та труситься,
Та все оглядається,
На всі боки крутиться,
Аж перекидається.
Раптом він аж побілів,
Аж закляк від страху,
Бо побачив у траві
Че-ре-па-ху.

Котяться в Гарбузика
Сльози, як горох.
Зняв з педальок ноги.
Злетів із дороги
Та об стовп — торох!
Хряснула пружина,
Тріснула корзина.
Трапилася аварія,
Та ще і яка!

— Карапул, рятуйте!
Гарбузик гука.
Тут прибіг їжак,
Скинув свій піджак.
Взяв у лапку молоток.
Сюди — цок!
Туди — цок!

Всі колеса справив,
На місця поставив.
Приладнав пружину.
Залатав корзину.
— Їдь, — говорить, — далі.
Тисни на педалі!
Та не будь ляклivим,

Не будь полохливим.
Той в шоferи не годиться,
Хто всього боїться.

Сів Гарбузик у корзину,

Натис на педалі,

Крутонув кермо сердито

Та й поїхав далі.

Переїхав поле.

Проминув лісок.

Вилетів прожогом

На старий місток.

Бачить — свинки бігають:

— Хрюк-хрюк-хрюк!

Знов кермо Гарбузик

Випустив із рук

Та з усього ходу
Й полетів у воду,
Тільки — бульк!

По ріці корзина,

Як човен, пливе,

А Гарбузик вже не плаче,

А просто реве:

— Ой рятуйте! Пропаду!

Знов потрапив у біду!

Там, понад рікою,

Поміж осокою

Журавель ходив,

Він за хвостик Гарбузика

Дзьобом ухопив,

Витяг із водиці,

Поклав на траві

Та й питає:

— Чи є в тебе

Щось у голові?

— А Гарбузик-боягузик

На ніжки встає.

— В голові у мене, — каже, —

Насіннячко є!

...А машина потонула,

Десь на дні качається.

І тому на цьому місці

Казочка кінчається.

Той, хто перекаже

Всю казочку нашу,

Їстиме солодку

Гарбузову кашу.

Звісно, не з Гарбузика-

Боягузика,

А з іншого гарбуза —

Здоровенного,

Жовтобокого такого,

Не зеленого.

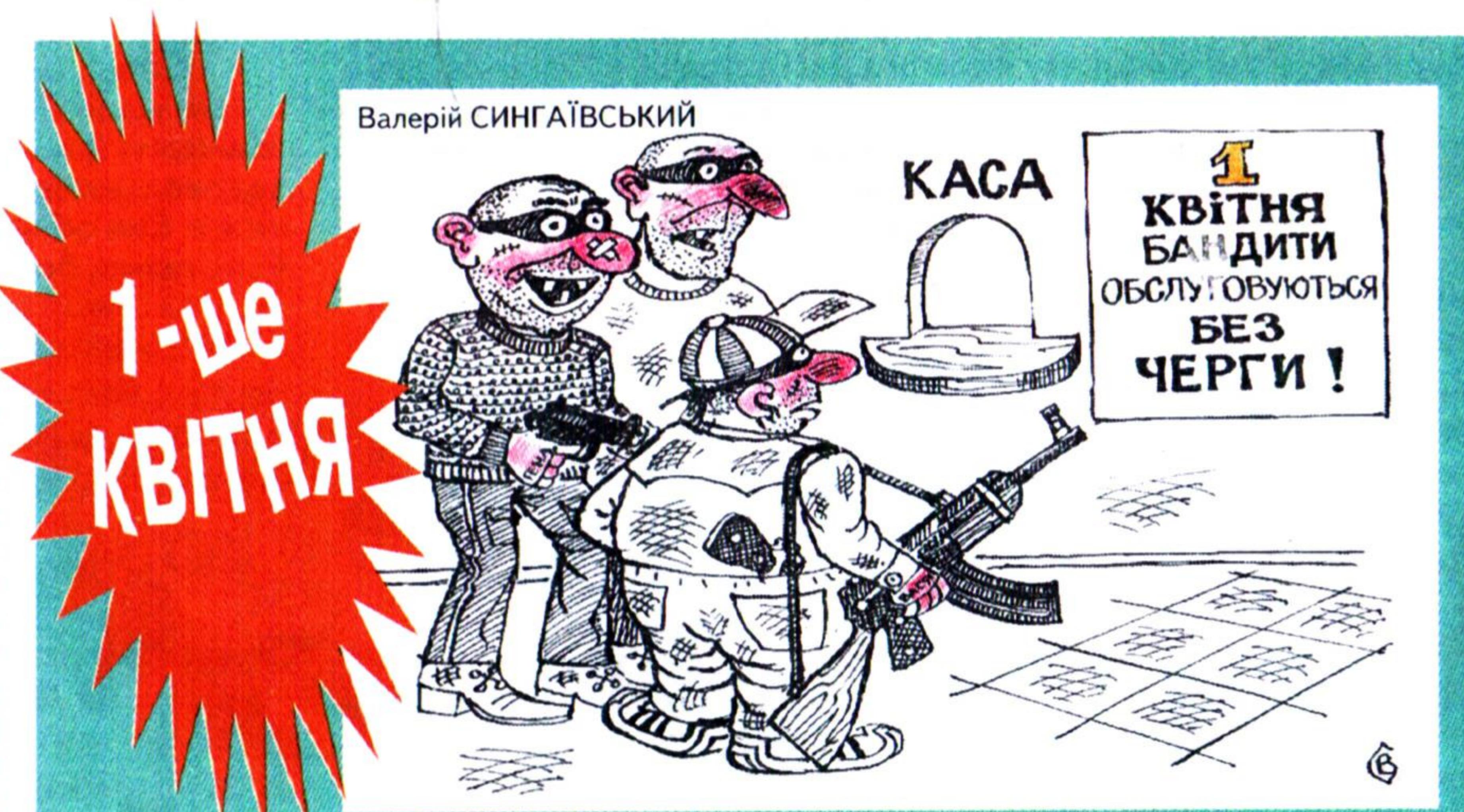

● Іноді життя йде своїм
шляхом, а мрії — своїм.

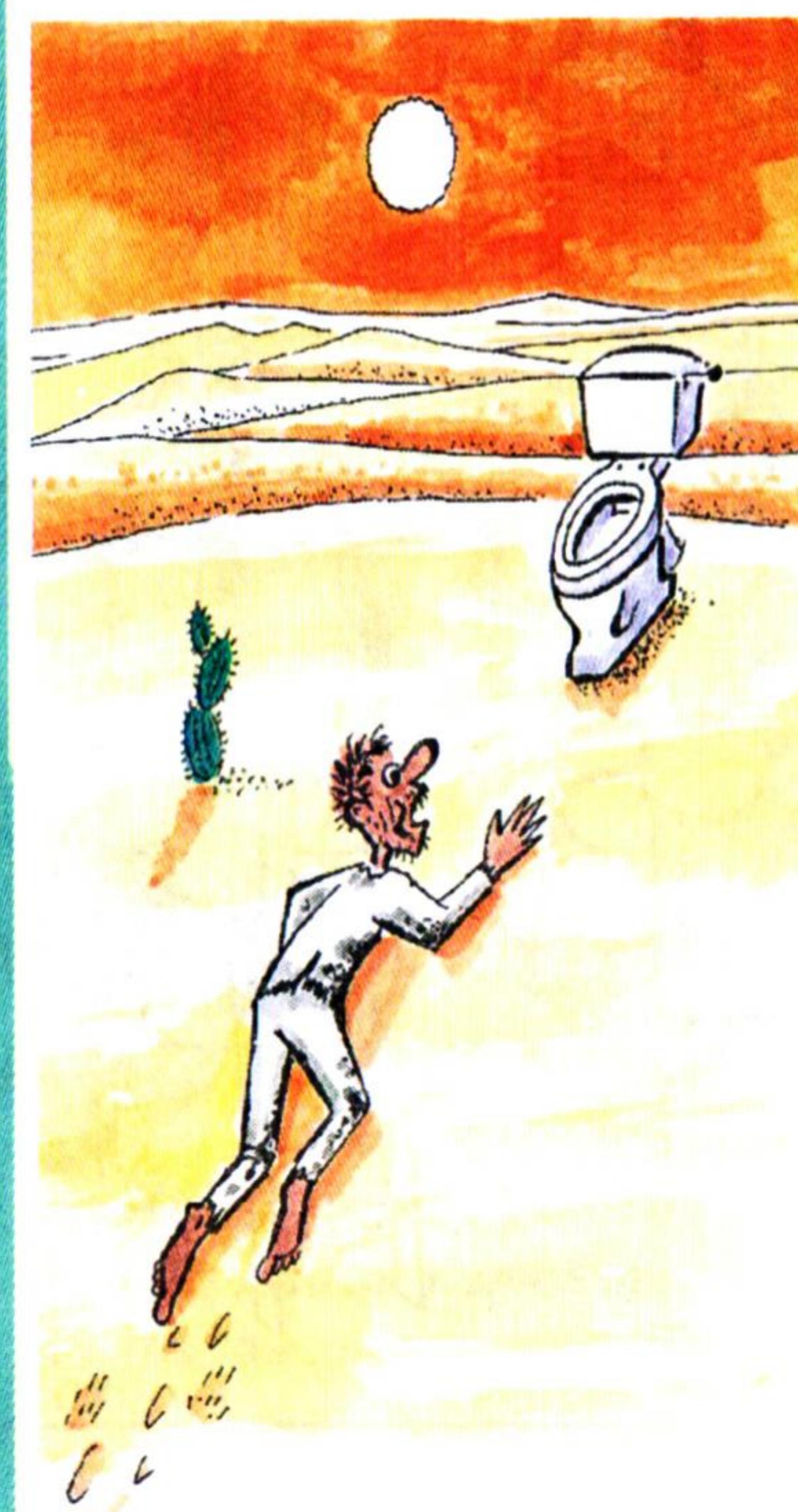
● Від переписування історія
стає все «тостишою».

● Пожежна драбина — одно-
часно й службова.

● Красива жінка й на фоні

Василь ФЛЬОРКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Валерій СИНГАЄВСЬКИЙ

Анатолій ГАЙНО

ПротНІЗМИ

«Запорожця» непогано вигля-
дає.

● Крім підвищення, ціни ма-
ють здатність і підскакува-
ти.

● Зійшлися на думці, щоб
розійтись кожному зі
своєю.

● Жінка, буває, хоче не все і
не багато, але щоб було тіль-
ки її.

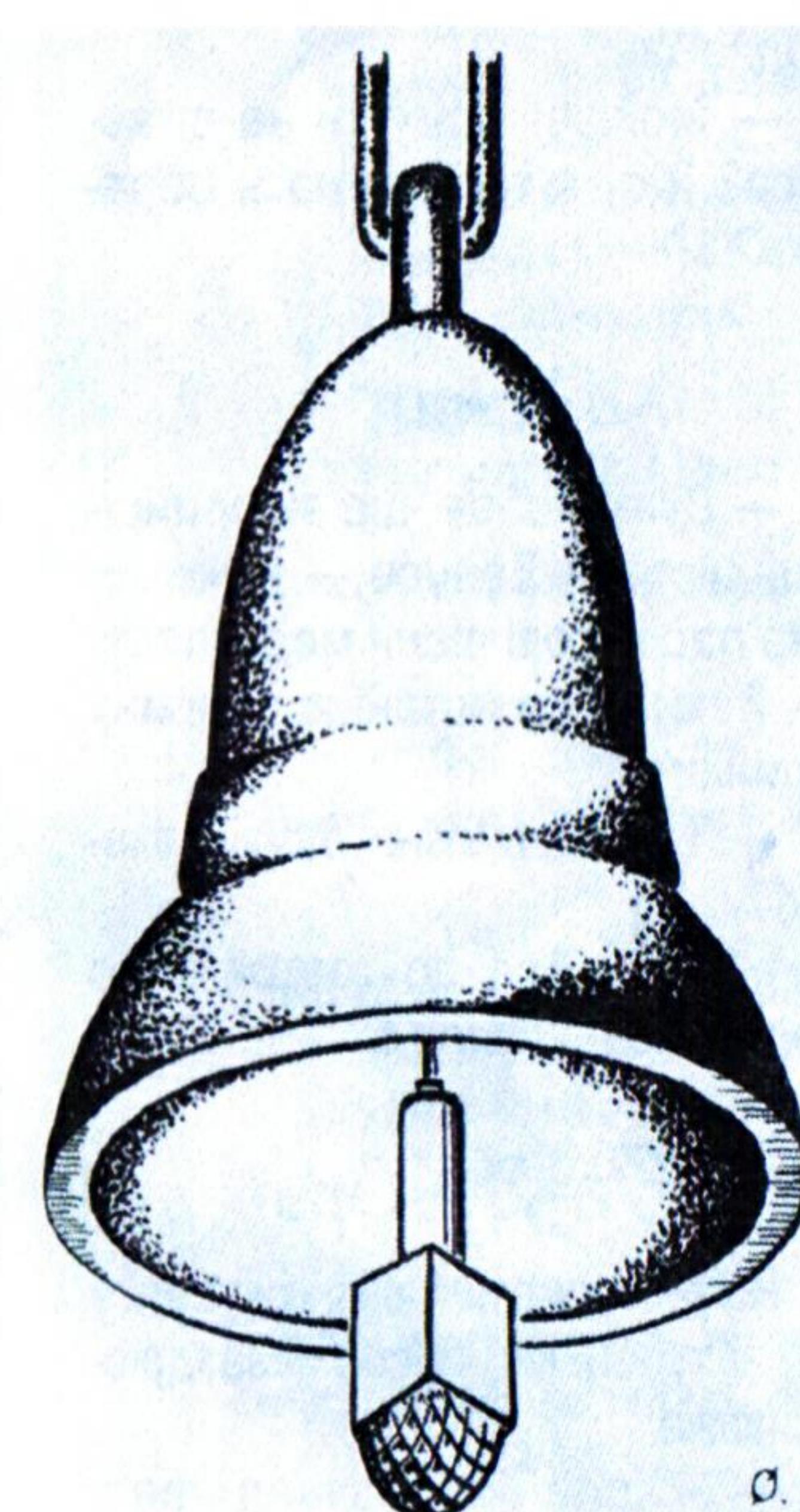
Василь МОМОТЮК.

с. РОСОШАНИ
на Буковині.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Про митників ходять ле-
генди. Про них складають
анекdotи. А Дмитро КУЗНЕ-
ЦОВ намалював карикату-
ру-сюжет про митників-сні-
говиків, які на пропускному
пункті забирають у снігових
баб відра, моркову. Як ка-
жуть, обирають до остан-
ньої мітли. Бо й мітли теж
забирають.

Ситуація багатьом знайо-
ма. Тому читачі були щедри-
ми на іронію. А переможця-
ми другого туру авторитетне
журі назвало таких дописув-
ачів: Артема БУЦЯКА з
м. Одеси — «Митниця-ми-
тниця — ти ж моя корит-
ниця»; Юрія ТИШКОВИЧА
з смт Іваничів, що на Рівне-
нщині — «Ступив на мит-
ниці поріг — а залишився
тільки сніг!» та Валерія
ЛОСКУТЕНКА з м. Попас-
ного на Луганщині — «Про-
пала Улита після такого
мита!»

Вітаємо!

А тепер придумайте під-
пис до малюнка Василя
ФЛЬОРКА.

На переможців чекають
призи!

Я присів на лавочці в парку. По той бік алеї на моріжку бавилися дівчина і хлопчик. Невдовзі мене захопила якася думка, і я вже не звертав на них уваги...

— Вибачте, пане, котра година?

Діти стояли переді мною, питався хлопчик.

Я глянув на годинник.

— Пів на четверту.

Він подякував, і обіс повернулися на моріжок. Але замість продовжити гру, вони, здається, засперчалися. Я ж знову поринув у думки.

— Вибачте, пане, котра година?

Цього разу питала вона. Він стояв неподалік.

Я глянув на годинник.

— Без чверті п'ята.

— А що я тобі казала?! — тріумфуюче прорекла вона до нього.

— Він бреше! — викрикнув хлопчик. — Мені перед тим інше казав!

— Пане, скажіть йому, будь ласка, що час завжди інший.

— Він бреше! — мало не розплакався малий,

Славомір МРОЖЕК

але стиснув кулачки. — Мені казав, що пів на четверту.

— Отакий-от упертий... — обернувшись до мене, сказала вона як дорослий дорослому. Обняла його по-материнськи, ніби захищаючи, а коли він рвучко випручався, додала тоном змученої, але задоволеної собою, жінки:

— От бачите.

Це вже було явне наслідування. Певно, не раз чула, як мама казала приятельці щось на зразок: «От бачите, пані, який він, от бачите».

— Ale ж зараз справді без чверті п'ята, — сказав я малому якомога лагідніше. — Хоча недавно було справді пів на четверту. Так воно в житті — те, що перше було правдивим, уже не є таким.

— Слухай пана, — сказала вона строго.

— Навіть те, що зараз правдиве, потім таким не буде.

— Справді?

— Так. Треба із цим примиритися.

Малий подумав. Потім сів на лавку. Але не близько, а на самий кінець — якнайдалі од мене і неї.

— Тоді я почекаю, — заявив рішуче, дивлячись перед себе удалину, кудись аж у кінець парку.

— Чого почекаєш?

— Potім. Коли не буде правдивим те, що кажете зараз.

Дівчинка глянула на мене по-змовницькому, але я раптом відчув, що з мене досить. Уже не хотілося бути її за спільнника.

— Треба йти, — сказав. — Маю роботу.

Устав, і вже навіть відішов, коли почув її:

— Пане, пане!

Наддав ходи.

— Котра година? Пане!

Уже мало не біг. Хотілося утекти із раю, в якому завжди ті три персонажі розігрують сущу драму. Не задовольняла мене роль змія, вірніше — барана, якого Єва обертала в змія. Хоча, вважай, і втікати було пізно, бо вже почував себе змієм.

Переклад із польської.

Інтересмішинки

По аварії

Містер Сміт потрапив у автомобільну аварію, і його доправили в лікарню; наступного ранку виписали, і він повернувся додому. Але невдовзі зателефонував його лікар:

— Сер, прошу вас повернутися до лікарні. Щойно я чув по радіо репортаж про вашу аварію, і з нього зрозумів, що ви перебуваєте у надзвичайно важкому стані і потребуєте кількох серйозних операцій.

Учім справа

Генерал НАТО прибув із візитом у Ізраїль. І тут же зауважив, що солдат, проходячи мимо, не віддав честі.

— Дисципліна, бачу, у вас кульгає, — каже гість ізраїльському генералові. Той гукає услід солдатові:

— Мойше! Чому ти не вітаєшся? Що, я тебе чимось ображив?

Устиг

— Дуже добре, що ви прийшли, містере Евансе, — каже лікар пацієнтові після медогляду.

— Воістину в останню хвилину прийшли!

— Таке серйозне щось, лікарю?

— Ні. Але до завтра воно уже само пройшло б.

Заздрість

На дипломатичному коктейлі у Відні турецький посол із заздрістю каже:

— Коли я спізнав вас, християн, то побачив, що живете значно практичніше за нас. Ми мусимо тратитися на утримання наших гаремів, в той час як ви своїх любасок порозкидали по домівках своїх приятелів.

— Я малюю тільки те, що бачу.

Інтересмішинки

Крила кохання

Гаррісон зателефонував своїй любасці — має, мовляв, якусь годинку вільного часу то й навідається до неї. Добравшись до знайомого будинку, на сімнадцятому поверсі якого проживала його пасія, Гаррісон виявив, що ліфт не працює.

Перші чотири поверхи Гаррісон подолав на крилах кохання: на шостому поверсі вдався до валідолу; на одинадцятому сіх цілях і подумки помолився: «Господи! Зроби так, щоб її вдома не було».

Знайомтеся!

Після п'яти років подружнього життя Брайтон відрекомендовує свою дружину:

— Дозвольте познайомити вас із моєю половиною!

Через п'ятнадцять років по шлюблі:

— Це, уявіть собі, — моя дружина!

Через тридцять років:

— Деесь тут серед гостей іменинниці є і моя дружина, але давайте вийдемо, і я вам покажу, яку машину купив!

Віправдання

— I як тобі не соромно! — катає Сезар дочку. — Прийшла додому аж о п'ятій ранку!

— Тату, я не винна, — віправдовується та, — мою одежду сховали.

Переляк

— Після того, що сталося, я, як джентльмен, просто-таки повинен женитися на тобі.

— Господи! Що ж сталося? — перелякано кинулася одягатися молода дама.

Підготував Д. МИТЮК.

16 сторінка

Володимир СОЛОМАШЕНКО

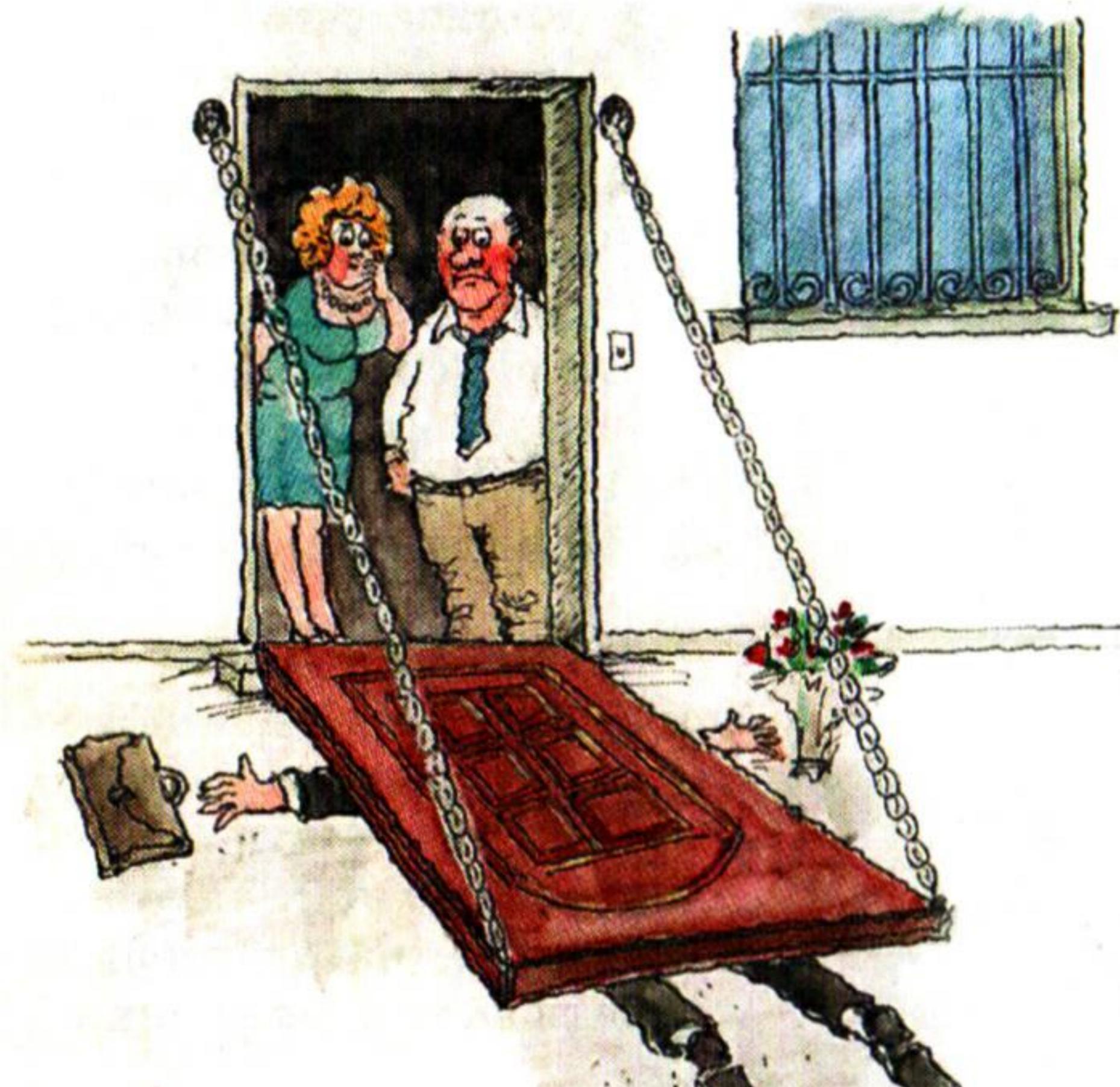

— А тепер, колеги-бізнесмени, пропоную тост за наших збанкрутілих... гм-м-м... тобто, відсутніх друзів!

— За сьогодні це вже другий іноземець, який не знайшов у нашому місті туалету...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

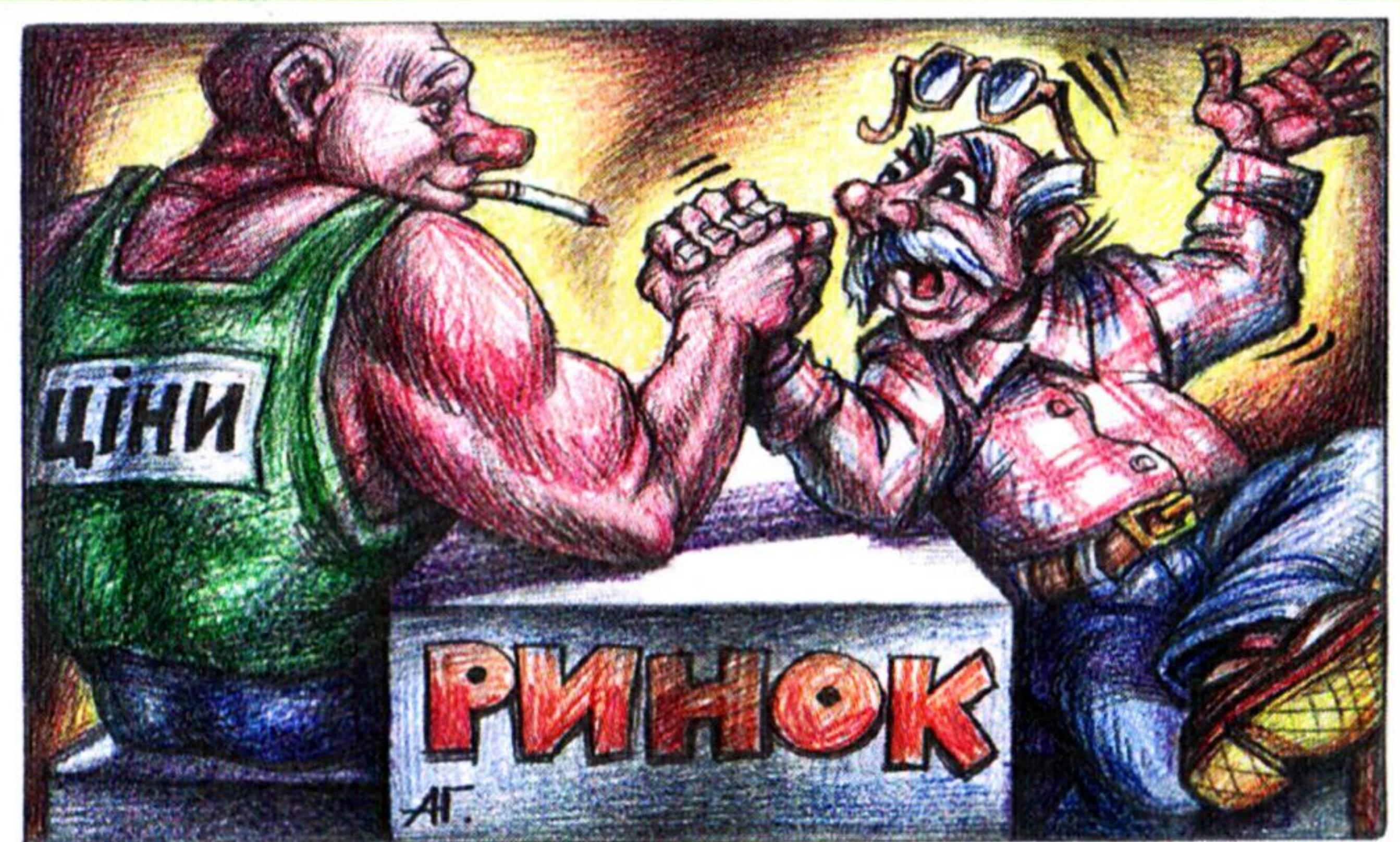

— Ніяк не звикнуть до наших нових бронедверей...

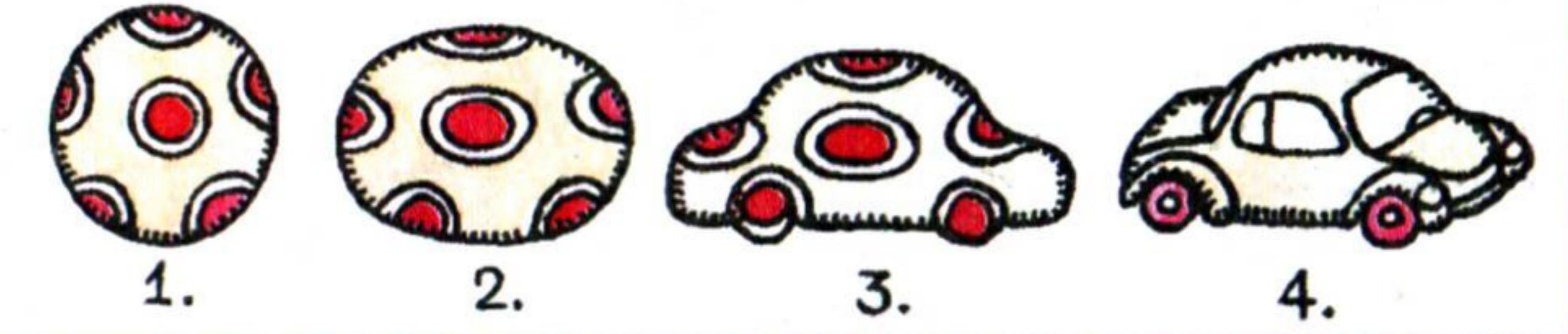
Микола КАПУСТА

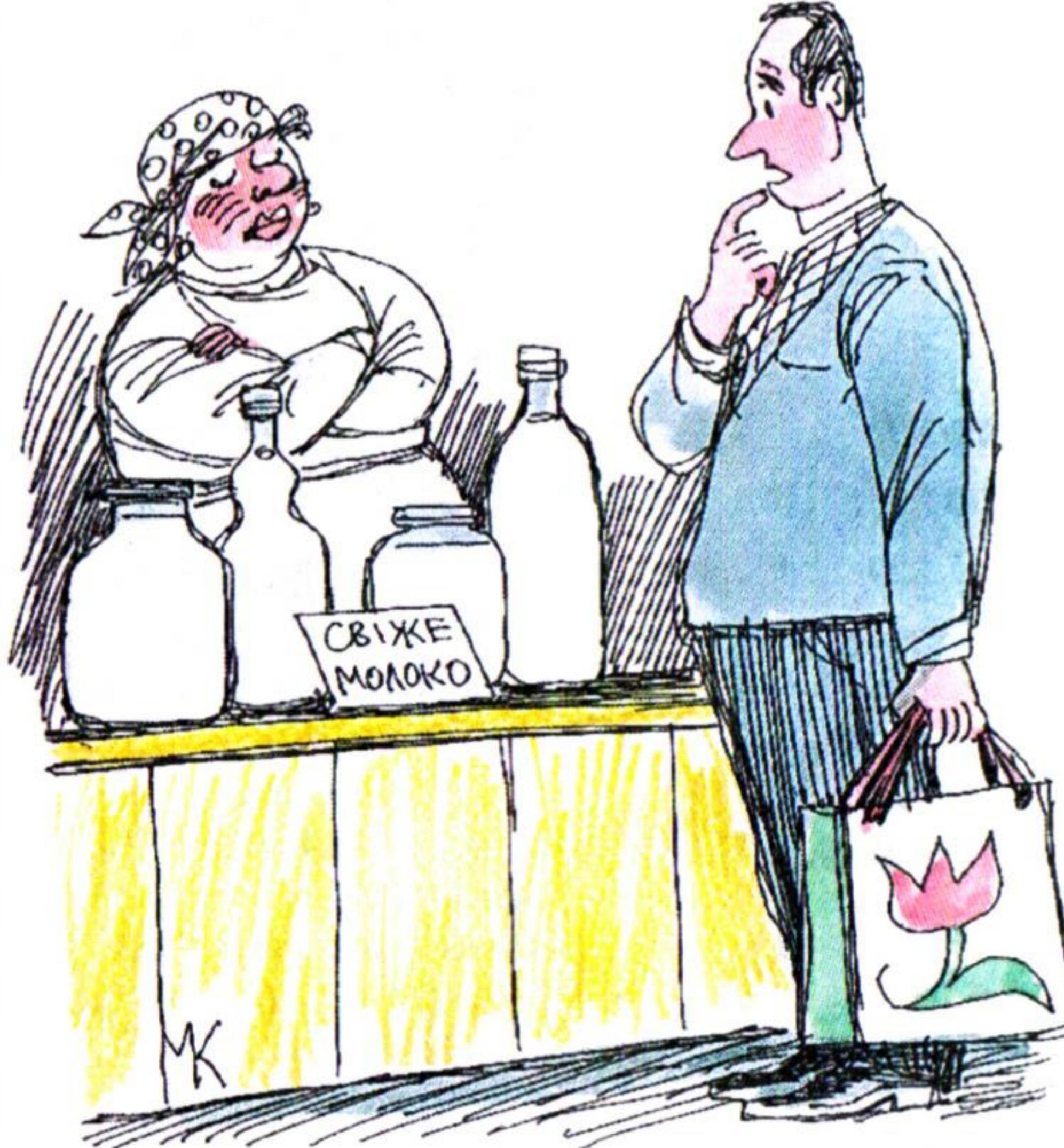
Анатолій ГАЙНО

Валерій КОНОНЕНКО

Микола КАПУСТА

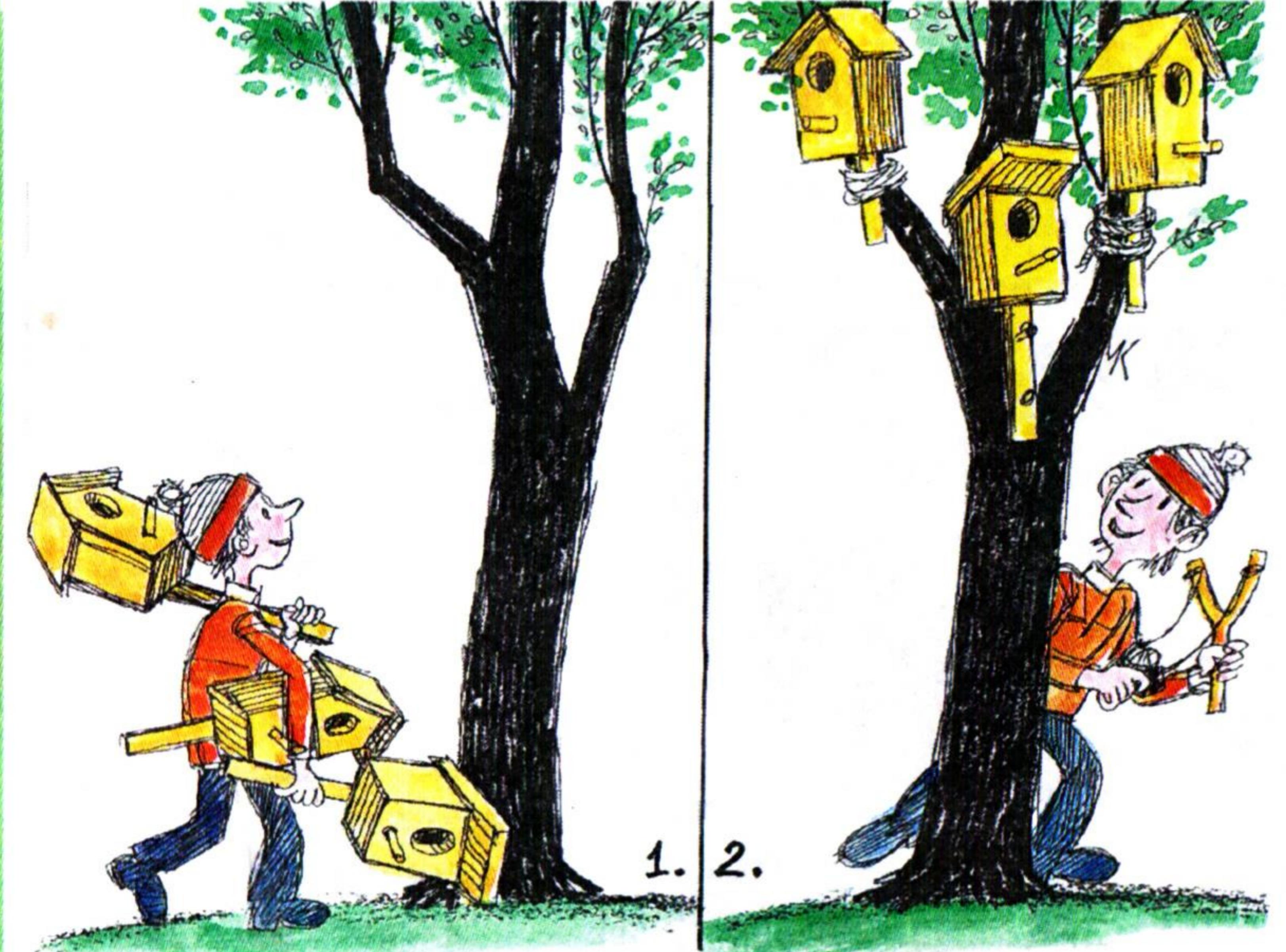

— А чого так дорого? Ви що, перваком його розводите?..

Василь ФЛЬОРКО

Микола КАПУСТА

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675

04